

1925

ΠΟΥΚΕΤΟ

Η Μικρὰ (τοῖμα ἑορτῶν)
τὸ χέρι τοῦ Πλάκου

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙ ΡΗΓΑ ΔΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ἡ μεγαλειτέρα προεπαναστατική μορφή, ἐκεῖνος πού περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐσπείρε τὸν λαμπρὸν σπόρον εἰς γόνιμον καὶ δεκτικὸν ἔδαφος, εἰς τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν τοῦ 18ου αἰῶνος, πού ἐθέρισαν ἄλλοι, ὁ Ρήγας Φεραίος ἔμεινε ἱστορικῶς εἰς τὸ βῆθος καί ποιος οἶαίς. Ἡ ἱστορία του μεταξὺ τῶν συγχρόνων του, τὸσον φωτεινὴ, τὸσον ἐργώδης, τὸσον ἡρωικὴ μοιάζει μὲ τοὺς θεῖους πίνακας τοῦ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι πού εἰμειναν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ βάθη ὑγρῶν καὶ σκοτεινῶν ὑπογείων καὶ ὅταν ἀνεσθύνθησαν ἀπὸ ἐκεῖ τὰ χρώματά των εἶχαν τὸσον ὀρειδωθῇ, ὅστε ὅσον καὶ ἂν ἡ εἰκὼν φανερόναι τὸ μεγαλεῖος τῆς μορφῆς καὶ τὴν δύναμιν τῆς εἰκονιζομένης ὑπάρξεως, νὰ μὴ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς τὴν πραγματικὴν τῆς πρώτης λαμπρότητά.

Αἱ συνθήκαι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Ρήγα, ἡ καταστροφὴ τῶν ἐγγράφων του ὑπὸ τῶν αὐστριακῶν ἀρχῶν ὅταν συνελήφθη, ἡ θανάτωσις καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν συλλεφθέντων μαζὺ του, καὶ ἡ σιωπὴ πού ἐπικολοῦθη ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ τὴν ὑπαρξίν του καὶ τὴν τελευταίαν ἐπαναστατικὴν του προσπάθειαν πού τοῦ ἐτοίχισε τὴν ζωὴν, ἀφῆσαν κενὰ διὰ τὴν ἱστορίαν του τὰ ὅποια μόνον ἀπόδοι τοῦ εὐρέσεως παλαιῶν χειρογράφων, ἂν ὑπάρχουν τοιαῦτα κρυμμένα καὶ ἀγνωστὰ ἀκόμη, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ρίξουν πλῆρες φῶς ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Αἱ μοναδικαὶ πηγαὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρήγα ἐξακολουθοῦν ν' ἀπομένουν ἡ βιογραφία του ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Περαιβοῦ, μὴ μελέτη ἐνδιαφερόμενα τοῦ Νικολάου Πολίτη διὰ τὴν νεότητά του ἥρωος, τὰ «Ἀνέκδοτα ἐγγράφα περί Ρήγα Βελεστινλή καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων» ἐκ τῶν ἐν Βιέννῃ ἀρχείων ἐξαχθέντα, δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ Αἰμιλίου Λεγκράν, καὶ τὸ ἱστορικὸν σημεῖωμα τοῦ Κωνσταντίνου Νικολοπούλου τὸ δημοσιευθὲν γαλλιστὶ τὸ 1824 εἰς τὸ Παρίσι.

Ἀλλὰ ἡ βιογραφία τοῦ Περαιβοῦ, ἡ ὁποία θ' ἀπέτελει τὸ πᾶν ἱστορικῶς διότι προέχεται παρ' αὐτόπλου καὶ φίλου τοῦ Ρήγα ἐγγράφου πολὺ ἀγὰ διὰ νὰ ἔχῃ σημασίαν συγχρόνως πρὸς τὸ γεγονός δοκουμενόν. Ὁ Περαιβὸς ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ περὶ τῶν γεγονότων τῆς Τεργέστης τὸ 1819 ἐξήντα δύο ὁλόκληρα χρόνια ἀργότερα. Βαθύηρος πλέον, ὑπεροδονκοντούτης, δὲν ἐξυπηρετεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν μνήμην του, ὅστε νὰ σημειώσῃ ἐσφαλμένως ἀκόμη καὶ τὸ ἔτος τῆς τραγωδίας τοῦ Ρήγα. Ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ὅτι τὸ μνημονικὸν του τὸν ἐγκατέλειπε καὶ ὅτι ἀπὸ ἑλλειμν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς ἰδίας ἀναμνήσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ἐγνώριζε πλέον τί εἶχεν ἀκούσῃ καὶ τί εἶχεν ἰδῆ δὲν ἐδημοσίευσεν λεπτομερεῖς πολλὰς τὰς ὁποίας ἐνεθυμῆτο συγκεχυμένως. Ὁ Λεγκράν εἶχε δικαίον νὰ δυσπιστῇ εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀξίαν τοῦ βιογράφου αὐτοῦ ἔργου. Ἡ μελέτη τοῦ Νικολάου Πολίτη δὲν προσθετεῖ στοιχεῖα παρὰ μόνον διὰ τὴν νεότητά τοῦ Ρήγα. Τὸ ἔργον τοῦ Λεγκράν εἶνε βεβαίως πολυτιμώτατον, ἀλλὰ καθαρῶς ἀρχαϊκόν. Ἀλλ' ἡ ἱστορία τοῦ Ρήγα, οἱ πραγματικοὶ τοῦ σκοποῦ, τὸ σχέδιον πού εἶχε ἔτοιμον διὰ τὴν ἐπαναστάσιν καὶ ἀπολύτρωσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους λαοὺς τῶν Βαλκανίων εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνός ἐλευθερικοῦ κράτους ἀπὸ τοῦ Δουναβίου μέχρι τοῦ Ταύρου ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἡγεσίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιέχονται εἰς τὰ ἐγγράφα ταῦτα. Περί τούτων μόνον ἕνας σύγχρονός του καὶ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης του θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γράψῃ ἐφ' ὅσον τὰ σχετικά ἐγγράφα κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Ρήγα διὰ νὰ μὴ προσδοθῇ τὰ ὀνόματα τῶν συμμετεχόντων ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα πού παρεσκεύαζε. Ὁ Χριστόφορος Περαιβὸς ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν συντεθέντων κατὰ τὸ μοῖραον ἐκεῖνο ταξιδί, δὲν εἶχε ἡγομένη μόνον ὅπως εἴπομεν πολλὰ πράγματα ὅταν ἀπεφάσισε κατὰ τὸ βαθὺ τοῦ γῆρας νὰ γράψῃ περὶ τοῦ Ρήγα, ἀλλ' ἴσως λόγῳ τῆς ἡλικίας του—ὁ Περαιβὸς μολὶς ἔκ τοῦ εἰκοσίου τοῦ 1798—δὲν εἶχε τυχὴ πλήρως ἐμπιστευτικῶν ἐξομολογήσεων ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κινήματος καὶ πρωτεργάτου τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας.

Μένει ἀκόμη τὸ ἱστορικὸν σημεῖωμα τοῦ Κωνσταντίνου Νικολοπούλου. Αὐτὸ εἶνε τὸ πλησιέστερον εὐρισκόμενον πρὸς τὸ τραγικὸν γεγονός ἱστορικὸν μνημεῖον καὶ ὀφείλεται εἰς ἄνδρα ἔχοντα πλήρη συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεων ἐνός ἱστορικοῦ. Ὁ Νικολόπουλος εἶνε σχεδὸν ἀγνωστός εἰς τὸ πολὺ κοινὸν καὶ ὅμως πρόκειται περὶ Ἑλλήνος διανοημένου τῆς προεπαναστατικῆς καὶ ἐπαναστατικῆς περιόδου. Τὸ ἱστορικὸν του σημεῖωμα ἐξ ἄλλου ἀγνοεῖται ὑπὸ τοῦ Περαιβοῦ καὶ μολὶς ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Λεγκράν, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἀποδίδει εἰς τοῦτο ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Αὐτὸ ἄλλως τε παρεκίνησε τὴν ἐπιφανῆ ἱστοριοδίφην τὴν ἑλ-

ληνικῶν χρονικῶν νὰ προβῇ εἰς τὴν καρποφόρον τοῦ ἔρευναν τῆς ἀρχαίας τῆς Βιέννης. Τὸ σημεῖωμα τοῦτο γράφει γαλλιστὶ ἐκδοθὲν εἰς τὸ Παρίσι δὲν μετεφράσθη ἀκόμη, ἐφ' ὅσον γνωρίζωμεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας. Μερικοὶ νεώτεροι μάλιστα ἐπιπολεῖς ἀναφέροντες ἱκανὸν μέρος τῶν πληροφοριῶν τοῦ Νικολοπούλου εἰς τὸν Περαιβόν. Ἀξίζει νὰ γίνῃ μικρὸς λόγος καὶ διὰ τὸν Ἑλληνα αὐτὸν τὸν καλόν, ἀλλὰ τὸσον σεμνὸν καὶ ἀφιέρων, ὅστε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀφάνειαν, καθὼς καὶ διὰ τὸ πλῆθος ἐνδιαφερόντος σημεῖωμά του περὶ τοῦ Ρήγα.

Ὁ Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀνδριανῶν τῆς Ὀλυμπίας, ἀλλ' ἐγεννήθη καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῇ οἱ γονεῖς του. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος εὐρέθη εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἔπλεγε, ὠδοῦμενος ἀπὸ τὴν ἑλληνικῆς μορφώσεως. Ἐκεῖ ἔζη ἀπὸ παραδόσεις κατ' οἶκον τῆς ἑλληνικῆς. Τὸ γαλλικὸν πνεῦμα ἐστρέφετο τότε πρὸς τὰς ἑλληνικὰς πηγὰς καὶ ὁ Νικολόπουλος εὐρίσκειν ἐργασίαν. Καὶ τὸσον τὸν μορμολέγεσεν ὅστε ταχέως διωρίσθη ὑποβιβλιοθηκῆς τοῦ γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ θέσις ἦτο σπουδαία καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Νικολοπούλου δι' αὐτὴν ἐν μέσῳ τῶν σοφῶν Γάλλων φανερόναι τὴν ἐνέργειάν του καὶ τὴν μεγάλην του ἀξίαν. Ἦτο μέγας φίλος τῶν βιβλίων. Ὁ Σάβας τὸν ἀγαφεῖ ὡς βιβλιομανῆ. Τὸν ἐπλεγε ὁ βασιλεὺς πόθος τῆς ἀποκτήσεως πολυτιμῶν παλαιῶν ἐκδόσεων, διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ὁποίων διέθετε τὸ μεγαλειέτερον μέρος τῶν εἰσοδημάτων του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατήρτισεν ἰδίαν βιβλιοθήκην ἀμιλλωμένην πρὸς τὰς τῶν διασημοτέρων βιβλιοφίλων τῆς Εὐρώπης.

Ἦτο ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ἐλλή-

νιστὰς τοῦ καιροῦ τοῦ χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὰς ἄλλας μελέτας. Ὑποῖτο συνεργάτης τῆς παγκοσμίου βιογραφίας τοῦ Μισσώ, τοῦ «Λογιου Ἐρμού» τῆς Βιέννης καὶ τῆς «Μελέσης» τῆς ἐκδόσεως ἐν τῷ Σπυρ. Κοντοῦ εἰς τὸ Παρίσι. Μὲ τὴν ἐκκρίσιν τῆς ἑλληνικῆς ἑπαναστάσεως ἔκαμεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ ἄνθρωπος πού εἶχε συνείδησιν καὶ περὶ τὴν ζωὴν του εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Δὲν ἦλθεν εἰς τὴν ἀγωνισμένην Ἑλλάδα ἀλλ' ἐδημοσίευσεν πολλὰ φυλλάδια διὰ τὸν ἀγῶνα, τραγούδια, παρανέσεις καὶ ἐκκλησίες.

Ὁ Νικολόπουλος ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι ἀφού ἐκληροδότησε τὴν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην του εἰς τὸν σχολεῖον τῆς πατρίδος του Ἀνδριανῶν. Τὸ Κράτος δὲν ἐφρόντισε δυστυχῶς διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς καὶ διὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνταποκριτῆς Ἀθηναίως ἐνημερίδης εἶδε πολὺ τιμα βιβλία ἐκ τοῦ ἀπορροῦ τούτου τοῦ Νικολοπούλου φρεμένα εἰς χεῖρας ἀνθρώπων πού δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν μάθησιν.

Ἡ σπουδαιότερα ἱστορικὴ συμβολὴ τοῦ Νικολοπούλου εἶναι τὸ σημεῖωμα πού διὰ τὸν Ρήγα. Τοῦτο ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὸ 1824 εἰς τὴν «Εὐγκυκλοπαίδειαν Ἐπιθεώρησιν» τῶν Παρισίων καὶ ἀπομνημονεύσθη ἀργότερα εἰς τὴν «Εὐγκυκλοπαίδειαν» τοῦ Μισσώ εἰς περιλήψιν καὶ ἐπειτα μὲ ἀρκετὰ προσθήκας εἰς τὴν «Βιογραφίαν τῶν Συγχρόνων». Ἐξεδόθη ἐπίσης καὶ εἰς ἰδιαιτέρον φυλλάδιον καὶ προσετέθη καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν «Ἀπομνημονευμάτων διὰ τὴν Ἑλλάδα» τοῦ Μάξιμου Γαίμον, πρὸ γνωστοῦ γάλλου φιλέλληρος ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Νικολόπουλος φαίνεται γνωρίζων καλὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρήγα. Κατὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1798 ἦτο νέος ἡδὴ καὶ ἡ καταστροφὴ ἐκεῖνη τὸν συνεκίνησε βαθύτατα.

«Αὐτὸς ὁ ἀκούραστος καὶ ἐκτακτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός του ἐγνώριζε νὰ παρασκευάζῃ τὴν ἑλληνικὴν ἐπαναστάσιν, ἡ μάλλον πού ἦτο ὁ κυριότερος ἡρωὺς τῆς ἐτελείωσε τὸ στάδιον τοῦ μ' ἑνα τρόπον τραγικόν. Ἐνός φρικαλέως ἀνθρώπου ψευδοαδελφοποιτός του, πού δὲν εἶχε ἄλλον λόγον παρὰ μόνον νὰ κάμῃ τὴν τύχην του σουλῶντας τὴν τιμὴν καὶ κατήγγειλε τὸν ἀτυχῆ Ρήγα καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τοὺς φίλους του εἰς τὴν κυβερνήσιν τῆς Αὐστρίας ὡς συνωμότης. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας—Γερμανία ἐλέγετο τότε ἡ Αὐστρία μετὰ τῶν νοτίων γερμανικῶν χωρῶν—διέταξε καὶ συλλεφθῶν καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν Πύλιν ἐκτὸς τριῶν πού ἦσαν ὑπὸ τὴν Αὐστριακὴν Ὀκτωβριανὴν τῆς Εὐρώπης κατεξανέστησαν δι' αὐτὸ τὸ ἀξιοπρόσητον γεγονός.

Ὁ «Μηνώτορ» τῶν Παρισίων εἰς τὸ φύλλον ἐφ' ἀρ. 271 τοῦ 1798 ἔτος βον τῆς Δημοκρατίας ἔγραψε διὰ ἐξῆς ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτῶν ὅσον ἐκ τοῦ Σερβίνου.

«Εἶδομεν νὰ περῶν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν οἱ ὀκτὼ Ἑλλῆνες πού συνελήφθησαν εἰς τὴν Βιέννην ὡς αὐτοῦργοι ἐπαναστατικῶν

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΑΜΑΞΙ

Ἰὸν Ξανρόφ

Περναί καὶ φεύγει τ' ἀμάξι τραχάτα

ταρίρα—ταρό

Περναί καὶ φεύγει τ' ἀμάξι τραχάτα

καὶ ἄλογα δύο τὸ σέρουν βαρβάτα.

Κάτω τὰ στόρια, τὰ τζάμα κλεισμένα

ταρίρα—ταρό

Κάτω τὰ στόρια, τὰ τζάμα κλεισμένα

καὶ ὅμως ἀκούω τὰ φίλα! ὠρένα.

Γιατὶ ἀκούω ἀκόμη: «Ἀγ Γιάννη,

ταρίρα—ταρό

Γιατὶ ἀκούω ἀκόμη: «Ἀγ Γιάννη,

Ἄσε τ' ἀστείε, ἡσυχάσε, φθάνει!»

Κι' ὁ γέρος, πού ἐκεῖθε περναί καὶ βῆζει

ταρίρα—ταρό

Κι' ὁ γέρος, πού ἐκεῖθε περναί καὶ βῆζει

Μοῦ λέγει: «Γὰ ἰδὲς ἂν εἴν' ἀπ' τὴ τύχη».

«Νὰν' ἡ γυναῖκά μου μέσα στ' ἀμάξι»

ταρίρα—ταρό

«Νὰν' ἡ γυναῖκά μου μέσα στ' ἀμάξι,

ἐγὼ πού τὴν εἶχα μὴ βρέξῃ καὶ στάξῃ».

Μὰ ἦταν βρογμένα, γλιστροῦσε καὶ πῶρε

ταρίρα—ταρό

Μὰ ἦταν βρογμένα, γλιστροῦσε καὶ πῶρε

καὶ χάνει τὴ Τρίτη καὶ χάνει τὴν Πέμπτη!

Στέκει τ' ἀμάξι καὶ λέει ἡ Κυρία

ταρίρα—ταρό

Στέκει τ' ἀμάξι καὶ λέει ἡ Κυρία:

«Ὁ ἄνδρας μου εἶπε, τί εὐκαιρία!

«Θάρορ, Γιαννάκη, αὐτὸς δὲν κακίωνει,

ταρίρα—ταρό

«Θάρορ, Γιαννάκη, ποτὶ δὲν κακίωνει,

Τράβα, τ' ἀγοῖν αὐτὸς τὸ πληρώνει!»

Μετάφρ. Φ.Χ.

Η ΜΙΑΡΚΑ

Σάν Ρισπέν

Γεννέται ἡ Μιάρκα· ἡ Μιάρκα μεγαλώνει,
μαθαίνει καὶ τὸν ἔρωτα ἀπαρνεῖται,
φυλάγεται: καὶ φεύγει καὶ πλανιέται!Κ' ἦταν μικρόναι ἡ Μιάρκα, χελιδόν!
καὶ σὸ κλουβὶ τὸ κλεισάνε μὲ βιά:
δὲ ζοῦν τὰ χελιδόνια στὰ κλουβιά.Μιά μέρα ἀέροι φύσηξε: αἱ ἀνοίγει
τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ καὶ φεύγει πάλι
τὸ χελιδόνι στὴν ἀνεμοζάλη.Τὴ χελιδὼν καὶ εἰς θυροφύλαξιν· ἡ μύρα
ἔχει τὰ μαύρα πέταλά, μαλὰ
καὶ γάλακιν σπινθόρην μαλὰ.Μητρικὰς ἐμπρὸς σὸ δάκρυον κλουβι.
Τὸ χελιδόνι εὐθυμῶμεν πάει.
ἔχει φτερά: τάχει γὰ νὰ πετιῇ.Πεταί μέγα σὺν τῷ ἀέθρῳ τοῦ ἀνέμου,
στὴν τύχη! ὅπου τὰ πᾶσι ἀέθρῳ δοσάται,
πάντα στὴν λευτερίαν καὶ στὴν ἀγάπην.

Μετάφρ. Κ. Καρδαίου

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

«Ρορ. Π. Ψεν

Γὰ ἰδὲς, ἀγάπη μου, τί σούφερα!

Τὸ ἄνθος μὲ τὰ λικὰ φερόει.

Τὸ Ἀπὸ τὴν οὐραία τὸ πλάνευμα

Πάντα στὴν ἄλυσιν τὰ νερά.

Στὰ στήθη κίρρωσε τοῦ ἀνέμου

ἔχει εἶν' ὁ ἄνθος πού τοῦ προέπει.

Σ' ἑνα νερό πῶς μὲ ἀσάλευτο

Τὰ φύλλα τὰ ν' ἀπλόωνον ἀέτη.

Φυλάξον ἀπ' τὰ νερά τ' ἀσάλευτα

Κι' ἀπ' τὴν λαχάρα τὴν κορφή.

Κάνει ἡ Νεράδα πῶς κοιμήθηκε

Καὶ αὐτὸν τ' ἄνθος στὴν κορφή.

Αἰμῆς νερά τὰ στήθη σου ἀπλόωνον

Σ' ὁποῖον μ' οὐραία πλάνευται

Ποῖον λευκὰ τὰ νερολούλουδα

Κάνει ἡ Νεράδα πῶς κοιμάται.

Μετάφρ. Γ. Δροσίνης

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Κάποιος Σκότος γιατρός ἀσχολήθηκε τελευταίως ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γάμου ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἐκ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ἐκ τῶν ἀπονηνόντων ἄνθρωπων οἱ πλείστοι φθάνουν στὰ 59 1/2 ἔτη, ἐνῷ τῶν ἀγάμων μόνον στὰ 40.

Με ἄλλους λόγους, δηλαδή, οἱ ἔγγαμοι ζοῦν περισσότερο τὸν ἀγῶνα καὶ ἡ θνησιμότης μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἀραιότερα. Τὸ ἴδιον περὶ τὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς γυναῖκας.

Σμ. «Μπρυκίτς». Φροντίστε λοιπὸν νὰ παντρευθῆτε, ἀγαπᾶται ἀναγνώστα καὶ ἀναγνώστριά.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΣ ΔΙΚΗ

Πολὸ πρὸ τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' ὑπῆρχαν στὸ Παρίσι δύο πύλας βιοπλασμάτων, οἱ ὁποῖοι ἐμάχοντο λυσσώδως μεταξὺ των. Ἦσαν οἱ πωλητὰ ὠπλῶν ὀρνίθων καὶ οἱ πωλητὰ ὀρνίθων ψήτων. Ὁ μεταξὺ των συναγωνισμὸς ἐφθασε στὰ ἄκρα καὶ κατέληκεν στὰ δικαστήρια. Ἡ δίκη των ἀρχίσε ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, 250 περίπου ἔτη, ὑπομείναντα 4.400 συζητήσεις!...

τά πάντα εκεί ήταν απάραλλατα όπως και κατά την πρώτη μας επίσκεψη.

Αν δεν ξέραμε περί τίνος επρόκειτο, θα ήτο αδύνατο να πιστέψουμε ποιο μυστήριο εκρύβετο μέσα σ' αυτή τη φθορά και τη σκόνη των κιβωτίων. Αν δεν είχαμε λάβει την απόφασή μας να αν δεν υπήρχαν τόσες τρομερές άφορες να μας κεντρίζουν στο έργο μας, θα ήταν αδύνατο να επιμένουμε σ' αυτό, γιατί δεν εύρισκαμε κανένα έγγραφο, κανένα σημείο διαβάσεως του απαισιού κόμητος από το παλαιόν μέγαρον και το παρεκκλήσιον όπου τα κιβώτια εφύλακοντο όπως τα είχαμε άφψει. Ο Βάν Έλσιγγ, καθώς στεκόμαστε άφωνοι, μας είπε με σοβαρότητα :

Και τώρα, φίλοι μου, έχουμε να εκτελέσουμε ένα καθήκον. Πρέπει ν' αγιάσουμε αυτό το χώμα, το όποιον είνε ιερόν άλλωστε γιατί αναπαύθησαν σ' αυτό άνθρωποι αποθανόντες πρό καιρού. Το χώμα αυτό τό τόσο ιερό μετεφέρθη εδώ γιά άνιέρους σκοπούς ! Και άκριβώς τό εδίαλεξε επειδή είχε σκεπάσει νεκρούς ! Δεν είνε δυνατόν νά εδρή άνάπαιουν άλλοι πονθενά παρά εις τό χώμα τών τάφων. Και γιά μή μπορεί πλέον ν' αναπαύη ούτε και σ' αυτό, άς τό αγιάσουμε εν όνόματι του Θεού !

Και ένθ έλεγε αυτά έβγαλε από την τσάντα του ένα ξεβιδωτήρα και μία λίμα και άνοιξε τό κάλυμμα ενός κιβωτίου. Τότε όσμη μούχλας και ύγρασίας διαχύθηκε γύρω μας, αλλά δεν την αισθανθήκαμε άμέσως γιατί ή προσοχή μας ήτο συγκεντρωμένη εις τόν καθηγητήν.

Έπειτα έβγαλε ένα τεμάχιον 'Αγίου 'Αρτου, τό έβαλε μ' ευλάβεια επάνω στό χώμα, κατέβασε έπειτα τό σκέπασμα και άρχισε νά τό βιδώνει, βοηθούμενος και από μας στην εργασία του αυτήν !

Με τόν ίδιο τρόπο άνοίξαμε όλα τά κιβώτια, έβαλε στό καθένα από αυτά από ένα τεμάχιον 'Αγίου 'Αρτου και κατόπιν τά άφήσαμε φαινομενικώς όπως τά είχαμε βρει.

Όταν έκλεισαν πίσω μας τό βαρειά πόρτα, ό καθηγητής μας είπε επίσημως :

— Τό ότι κατορθώσαμε είνε σπουδαίον, 'Αν πετύχουμε έτσι και σέ όλα τ' άλλα, τότε ή όδός αυτής της ήμέρας θά λάμψη επάνω εις τό μέτωπον της Μίνας λευκή και άκηλίδωτος.

Καθώς περνούσαμε τό δρομάκιον, πηγαίνοντες προς τό σταθμό γιά νά προφθάσουμε τό τραίνο, είχαμε απέναντί μας την πρόσοψη του φρενοκομείου του Σουαδ. Έκείτοια με άπληστία και είδα στό παράθυρο του δωματίου μας τή Μίνα.

Την έχαιρέτησα με τό χέρι και της ένευσα δείχνοντας με την έκφρασή μου ότι τό έργο μας συνετελέσθη επιτυχώς. Έκείνη πάλιν εις απάντησιν ένευσε ότι έννόησε. Και τέλος έκίνησε τό χέρι της, χαϊρετώντας με. Με κάπως έλαφρομένη την καρδιά μας φθάσαμε στό σταθμό κ' έπήραμε τό τραίνο, τό όποιον είταν έτοιμο νά ξεκινήσει.

Τά άνώτερα τά έγγραφα μέσα στό τραίνο.

Πικάντιλν, ώρμ 12. 32. — Λίγο πριν φτάσουμε στο Φέν —

Τσάρτα — Στρήτ ό Άρθούρος μου είπε :

— Ο Κούνινου κ' έγώ θά πάμε νά βρούμε ένα κλειθροποιό. Σεις οι άλλοι σταθήτε και περιμένετε στό Πράσινο 'Άλσος. Δεν πρέπει νά είμαστε τόσο πολλοί. Παρακολουθήτε μας κ' όταν όποτε πώς ό κλειθροποιός άνοίξει την πόρτα κ' έφυγε, πλησιάστε.

— Η γνώμη του κ. Γόλδαμγγ είνε πολύ λογική, είπεν ό Βάν Έλσιγγ. 'Ας γίνη έτσι.

Πραγματικώς έμειναμε σέ δύο άμάξια και χωρίσαμε. Στη γωνία του 'Αρλιγκτον—Στρήτ κατεβήκαμε από τό άμάξι και τραβήξαμε προς τό άλσος Γρήν Πάρκ. Έσταθήκαμε σ' ένα μέρος από τό όποιον εφαινότο ή πρόσοψη του σπιτιού του κόμητος κ' έπεριμένναμε. Τό άμάξι του Κούνινου Μόρις και του 'Αρθούρου δεν άρχισε νά φανή. Πλάι στον άμαξά έκάθητο ένας άνθρωπος έγκρατικός, ό κλειθροποιός, άσφαλός. Κατέβηκαν μπρος στό σπίτι και ό κλειθροποιός πλησίασε και κτύπησε την κλειδωνιά. Κατόπιν έβγαλεν έν από τά έγγραφα του κ' άρχισε νά έγράζεται, ένθ οι φίλοι μας τόν παρακολουθούσαν.

Ένας χωροφύλας πλησίασε σέ λίγο. Ρώτησε τί συμβαίνει και ό λόρδος Γόλδαμγγ του έδωκε την ταυτότητά του. Αυτό ήταν άρκετό. Ο χωροφύλας χαϊρέτησε με σεβασμό και άπεμακρόνθη.

Έξωφρα είδαμε τόν κλειθροποιό νά σηκώνεται και νά ληρ καί στους φίλους μας. Τί συνέβαινε ; Μας ήταν αδύνατο νά έννοήσουμε, λόφ της άποστάσεως.

Ο 'Αρθούρος του είπε κάτι και ξανάρχισε πάλιν την εργασία του.

Είδαμεν έν τώ μεταξύ τούς φίλους μας νά κυττάζουν περίεργα τά παράθυρα του κτιρίου. Άνυπομονούσαμε τρομερά, μή γνωρίζοντας τί συμβαίνει.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Τό ύψος αυτό όνομάσθη έτσι από την γαλλική λέξη velu, ή όποία σημαίνει γροθιά. Χρήσις του βελουδάου, έγινε άρχικώς στη Γαλλία τό 1500. 'Επί της βασιλείας 'Ερρίκου του Γ' έγινε τό τόσο μεγάλη χρήση του βελουδάου ώστε συνεκλήθη συμβούλιον του Κράτους, στό όποιο άπεφασίσθη όπως πώς ύπηρετης φέρουν βελουδίνη ένδουσιάν τιμωρείται διά προστίμου. 'Ετσι φροοῦσαν πλέον βελουδίνα μόνον οι ευγενείς.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Στό τραίνο

Στό ίδιο διαμέρισμα πρώτης θέσεως τρεις άνθρωποι μιλούν οικειότατα καπνίζοντας την πίπα τους. Ο ένας είνε χονδρός και ξανθός. Είνε Γερμανός από τη Στουτγάρτη. Ο άλλος είνε ξανθός και κόκκινος. Είνε Άγγλος από τό Μάντσεστερ. Ο τρίτος είνε ένας άνθρωπάκος μελαχρινός και επιδεικτικός. Είνε Γάλλος από τη Μασσαλία.

Ο Γερμανός έλεγε :

— Στόν τόπο μας τά τραίνα πηγαίνουν με τέτοια ταχύτητα, ώστε οι τηλεγραφικοί στύλοι διαδέχονται ό ένας τόν άλλο τόν γρήγορα μπροστά στά μάτια του ταξιδιώτου ώστε νομίζει κανείς ότι βρίσκειται μέσα σ' ένα διάσος με όρθιους κομήτους γυμνούς επί φύλλα όπως τό χειμώνα.

Ο Άγγλος επρόσθεσε.

— Σε μας όταν τά τραίνα βάζουν τό μάξιμουμ της ταχύτητας, ή πέτρινες πινακίδες τών χιλιόμετρων τόσο διαδέχονται γρήγορα ή μία την άλλη, ώστε έχει κανείς την έντύπωση ότι βρίσκεται σ' ένα κομνητήριο γεμάτο από επιτύμβιες πέτρες.

Ο Μαροσιζέζος έκαμε ένα πορφ γεμάτο εironεία και περιφρόνησι σέ όσα άκουσε από τούς δύο άλλους και είπε :

— Όλ' αυτά δεν είνε τίποτε, κύριοι, και είμαι εις θέαν νά σας τό άποδείξω. Μιά μέρα έπέρα τό τραίνο από τη Μασσαλία γιά τό Παρίσι. Τη στιγμή της άναχωρήσεως όταν έσφύριζε ή μηχανή έστακώθηκα με τό σταθμάρχη της Μασσαλίας και στό θυμό μου έσήκωσα τό χέρι νά τόν χτυπήσω. Αί, λοιπόν τό τραίνο έφερε τόσο γρήγορα ώστε τό χαστούκι τό έφαγε ό σταθμάρχης του 'Αλνιόν !

Προπρκαρκευή γιά καυγά

Ένας Σκώτος όρμησε σ' ένα μπαρ έν έξάφνη, έτράβηξε κατ' έθεϊαν στόν καταστηματάρχην και του είπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούϊσκι, αλλά γρήγορα γιατί θέλω νά έχω πάλι μερικά πριν κάμω τόν καυγά.

Τόν έσέβησαν και ό Σκώτος άδειασε τό ούϊσκι και έκίνησε κα δειτέρω.

Ο καταστηματάρχης περίεργος, τόν έρώτησε δειλά δειλά.

— Με συγχωρείτε, κύριε, άλλ' αν μου έπιτρέψετε νά σας ρωτήσω πού πρόκειται νά κάμετε αυτόν τόν καυγά !

Ο Σκώτος άδειασε και τό δειντερο ποτήρι και του άπάντησε ψυχραιμώτατα :

— Έδώ, μαζύ σου, φίλε μου, τώρα πού θά φύγω χωρίς νά πάρωσω !...

Ο άπερηγέρτης

— Ο καυμένος ό Ντυράν είνε είκοσι χρόνια πού απέθανε. Όμ, όχι, φίλε μου. Δεν θά παρηγορηθώ ποτέ. Γιατί νά πεθάνω !

— Δεν ήξερα ότι είσθε τόσο συνδεδεμένοι.

— Δεν είνε αυτό.... Έχω παντρευθή τη χήρα του.

Η ήλικία

Ο γέρος γεωκλήμων κάνει τό γύρο τών κτημάτων του. Συναίτ ένα από τούς επιστάτες του πού έγέρησα μαζί του στην ίδια γη και κάτω από τόν ίδιο ούράν.

Ο γεροεπίστατης του δείχνει τό δεξί του πόδι και παραποιεί :

— Αχ, είπε. Αυτοί γεωμετρισμοί δεν με άφήνουν ποτέ.

— Τί τό θέλετε, είπεν ό γεωκλήμων. Γεράματα.

Αλλά ό επιστάτης διεμαρτυρήθη.

— Τί σχέσι έχουν τά γεράματα, κύριε. Όρίστε τό άριστερό μου πόδι.

— Έχει την ίδια ήλικία με τό δεξί και όμως δεν με πονά καθόλου.

Επιπερδές έμπόρεμα

Ο Σάρλ και ό Άντουάν χωρίς δουλειά όπως συνήθως έβαντο περίεργο κατά μήκος της άκτής της Μασσαλίας. Η θάλασσα ήτο φουσκωμένη.

— Έχω μία πρόταση νά σοι κάμω, είπε ό Άντουάν. Αν ήθελαμε όλη αυτή τη θάλασσα σέ μποτίλλες δεν θά μπορούσαμε νά τας πωλήσουμε γιά μία πεντάρα τη μία μόνο σ' αυτούς πού έχουν συμφέρον νά ξανακάμουν τη θάλασσα γιά τά βαπόρια τους ; Αν θέλεις θά γίνουμε έτσι εκατομμυριούχοι.

— Θα ήξεταίσαμε τό ζήτημα, είπε ό Σάρλ.

Τό βράδυ πού ξαναγύριζαν από τό ίδιο μέρος ή θάλασσα ήτο ήτυχη και είχε τραβήχθι πολύ από εκεί πού ήταν τό πρωί.

— Έγώ σκεπτόμην την ευκαιρία, είπε ό Άντουάν. Κίνασε. Έβραϊός θά με άκουσε τό πρωί πού σοι τό έλεγα και έβαλε μπροστά την έπιχειρήσι.

Ριγκας

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς ένοικίσιον δωμάτιον. Πληροφορία στό γραφεία μας, Λέκκα 7.

Είς τό Γραφείον μας πωλούνται άντίτυπα του 2ου φύλλου του «Μπουκέτους», τό όποιον είχεν έξαντληθεί.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

[ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ ΔΙΝΦΡΙΜΕΝ]

Η άμαξα του νοσοκομείου χάθηκε μέσα στην πυκνή όμίχλη με τό φοβό της, ένθ τό μεγάλο κόκκινο αυτοκίνητο εξακολούθησε τόν όρμητικό δρόμο του. Όταν ό αστυνόμος έμαθε ποιος ήτανε ό ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου, έδειξε μεγάλο σεβασμό και άμέσως τό άρσεν του τό άπότομο και άυστηρό, έγινε ταπεινό και περιποιητικό.

Τό πλήθος πού είχε μαζευτεί έδαψαζε την όμορφιά της γυναίκας του κυρίου όταν έσκυψε από τό παράθυρο γιά νά μάθη αν τό παιδάκι κτύπηε σοβαρά από τό ρόδιό του αυτοκινήτου. Τό φανάρι φώτιζε την όραία μορφή της πού διαγραφόταν μέσα σ' ένα πλαίσιο από γυαρίνα και διαμάντια.

Τώρα μπορούσαν νά προχωρήσουν άλλα θά έφθαναν λίγο άργά στό γέμα πού τούς είχεν προσκαλέσει. Έκείνη πού ήτο διέκοψε τη σιωπή.

— Τί τρομερή όμίχλη... και τά παιδά είνε τόσο άπρόσεκτα.... Ο κακομάρης ό Τούλιος, νά πούμε την αλήθεια, δεν φταίει και πολύ....

Έκείνος σιωπούσε. Αί λέξεις παγώναν στό λαρυγγά του, ένθ ή γαλήνη και ή ψυχαίμια της τόν έτάραζαν άκόμη περισσότερο. Κατά τό διάστημα πού γεμίτος άκουε άφορημένως τή φλυαρία της διπλανής του κυρίας, τό βλέμμα του χωρίς νά τό θέλη παμπαύτως με περίεργη στή γυναίκα του πού διηγείτο τί τούς είχε συμβεί και έξυμνούσε την τέχνη και την προσοχή του σωφέρ' έννοση δέ την παρατηρούσε ανακάλυπτε ότι τό δυστυχία δεν είχε άφψει στη ψυχή της τό παρμηκερό ίχνος, και δεν έτάραζε τη γαλήνη της, ένθ αυτός άκόμη δεν μπορούσε νά συνέλθη. Τό χέρι του έτρεμε κάθε φορά πού σίχωνε γιά νά φέρη στό χέλι του τό ποτήρι του.

Γιά τή γυναίκα του, αυτό τό τέλειον προϊόν του νεωτέρου πολιτισμού, πού την είχε πάρει γιατί την είχαμε άξία βοηθό ένός μεγάλου πολιτικού παρόγοντος, όπερηφανεύονταν πάντοτε πολύ. Συμφωνούσανε πληρότατα. Κατά την άντίληψή της, μία τίποτα δεν έπρεπε ν' άνησχυοίη, άπόδειξις ή έκπληκτική άταραξία πού έδειξε τη στιγμή του δυστυχήματος, γιά την οποία μπορούσε κανένας νά την συγχωρή.

Αλλά τό παιδάκι πού πληγώσανε, πού βουτήσανε στό αίμα και στη λάσπη τά χυστά μαλλιά του, πού τό προέβησαν πόνο :

Πού πράγματι η γυναίκα, πού είνε ίσως ν' άγαπήσει, νά ύποφέρει, μπορεί νά μένη άδάφορη βλέποντας και άκούοντας όλα αυτά !

Και σκεπτότανε. Όλοι τόν μαζαρίζανε. Είς τά μάτια του κύριου φαινότανε ό ευτυχέστερος τών ανθρώπων. Πλούτη, δόξα, τιμή, έξουσία, σέβας, όραμα με τόσα άλλα ποτερήματα, τί άλλο κατά την άντίληψη του κόσμου χρειαζότανε γιά νά είνε ευτυχισμένος !

Και όμως, ή οικογενειακή ζωή του είτανε στερημένη από τό παρμηκερό θέλητρο. Όταν βρισκότανταν μόνον οι δύο τούς περιτριφυμένους σέ συζητήσεις πολιτικές ή άνταλλάσσανε γνώμες γιά τίς έπισκεψεις, γιά τούς χορούς και τά γεύματα τών γνωρίμων των και τών δικών των.... Τό σπικρινό συμβάν μέσα στην όμίχλη έταράξε τή νεύρα του.

Όσοι ήσαν έξαντλημένοι από την ύπερβολική εργασία, όπωσδήποτε αισθανότανε τόν εαυτό του πολύ καταβεβλημένο, άρρωστο σκεδόν.

Με πολύ κόπο χάθηκε ίσαμε τό τέλος του γεύματος, και άνέναντος έλευθερά άμα βρέθηκε μόνος μέσα στό αυτοκίνητό του. Η γυναίκα του θά ήγαννε σέ κάποιο σουαρέ πού ή παρουσία του δεν ήτανε απαραίτητος, γι' αυτό ήταν πολύ ευχαριστημένος πού μπορούσε νά γυρίση μόνος σπίτι του. Άμα έφθασε, πήγε όλο ίσια στό γραφείο του, χάθηκε σέ μία αναπαιτική πολυθρόνα άγάβοντας ένα τσιγάρο. Ένα άγνωστο αισθημα εύχαρίστησε γεμίσε τη γηγύ του με την ιδέα ότι θά μπορούσε νά μένη λίγες ώρες όλομόνος.

Ήταν άφανισμένος, ή ανέλπιστος σύγχροσος δεν έφρενε από τό πού του. Είς τ' αυτιά του άντηκούσαν άκόμη διαπεραστική, σπαρτιατική ή φωνή του παιδιού.... Κι' έξωφρα τόν κατέλαβε ένας άσυνήκιστος πόθος νά μάθη σέ ποία κατάσταση βρισκότανε τό παιδί. Δεν θά έκανε καλά νά τρέξη στό νοσοκομείο και νά πληροφρηθί ό ίδιος !

Η διαφορά της γυναίκας του τόν έξώργισε. Αυτή δεν ήτανε τίποτα λοιπόν παρά πάθος, πέτρα, σώμα άψυχο. Και τί στιγμή αυτή όκλήρη ή ύπαρξή του τρυφόντανε προς τη γυναίκα, την άληθινή γυναίκα πού έβρε νά έκτιμηση τό φιλήμια και τη δύναμη της άγάπης, την άκαταμάχητη και ζωογόνο πού σ' ένα περιπαθή έγκαταμώ έμπιστεύεται και παραδίδεται έξ ολοκλήρου και διά παντός σ' εκείνον τόν όποιον άγαπά... γυναίκα σάν κ' εκείνα τά δυστυχισμένα, τά φτωχά, τ' άμόρφωτα πλάσματα, τας γυναίκας καπνών άφανών και άγνώστων προσώπων, οι όποιοι έσήκωσαν

τόν κόσμο στό πόδι κ' έκλαψαν και συμπόνεσαν γιά τό δυστύχημα του μικρού παιδιού !

Και τί, αν έξωφρα μιλήση της γυναίκας του γιά τη ψυχική του αυτή κατάσταση ; Αν πάη κοντά της και της πη :

— Βαρέθηκα τη μεγάλη θέσι πού κατέχω στην κοινωνία, και τη ζωή πού περνάω, χωρίς συγκινήσεις, χωρίς θέλητρο ! Έπιθύμησα ν' όπολαύσω την πραγματική οικογενειακή ζωή... Διψώ τρελά τόν έρωτά σου, την άφροσύνη σου !

Σέ όλα αυτά εκείνη θά γέλασε, στά όμορφα μάτια της θά ζωγραφιστή δυσαρέσκεια και άπορία και θά του άπάντησε :

— Μη γίνεσαι άνόητος.

Ναι, θά τόν θεωρήσει άνόητο, και τό ξεχείλισμα της ψυχής του θά της φανή ένοχλητική τρυφερότης.

Πώς ήθελε νά μπορούσε νά μοιρασθή με κάποια αυτούς τούς πόθους του πού τόσο τόν βασανίζανε και ν' άύση παρηγορία. Άλλά κανένας δεν ύπάρχει.

Είμαι μόνος, έντελώς μόνος !

Σηκώθηκε, περπάτησε λίγο στό δωμάτιό του, έπειτα κτύπησε τό κουδούνι και διέταξε στόν ύπηρετή πού παρουσιάστηκε, γιά τού έυρη μία άμαξα. Η όμίχλη σιγά σιγά είχε διαλυθεί, και όταν έφθασε στό νοσοκομείο ό ούράνος πειά είχε έντελώς καθαρίσει. Ο μισοκοιμισμένος φύλακας στην άρχή δεν θέλησε νά τόν άφήση νά περσίη μέσα, αλλά μόλις έμαθε με ποιόν είχε νά κάνει, άμέσως πήρε τό πού ύποχρεωτικό ύψος και φώναξε μία νοσοκόμα. Αυτή ήξερε τη φήμη του τη δοξαμένη και δεν ήξερε πώς νά τόν εύχαριστήση.

— Τό παιδάκι είνε πολύ καλλίτερο. Η κατάστασης του δεν έμνεί την παρμηκερή άνησυχία. Μήπως έπιθυμήτε ό ίδιος νά ρίξετε μία ματιά !

Αυτό βέβαια άντιβαίνει προς τόν κανονισμό, αλλά γιά κείνον γίνεται και αυτή ή εξαίρεσις.

Θέλησε νά τό δει παιδάκι, και ένθ άνέβαινε τη σκάλα πού όδηγούσε στό επάνω διαμέρισμα του νοσοκομείου, αισθανότανε διαφορετικά τόν εαυτό του. Τού φαινότανε πώς ύπνούνσε από ένα λήθαργο, και γύριζε στην άληθινή ζωή με τίς συγκινήσεις της, τις άνησυχίες και τις άγωνίες της.

Δεν ήτανε πιά, ή ίσως, ό διπλωμάτης, ό πολιτικός παράγων, ό έγγραφόμενος γιά την πρόοδο και τό συμφέρον ενός κράτους, αλλά άλλως ό άνθρωπος πού ζούσε γιά τόν εαυτό του και ή κυριότερη φροντίς του αυτή

τη στιγμή ήτανε τό μικρό έκείνο πλάσμα, τό θυμά του αυτοκινήτου, και ό μόνος πόθος του άφροσύνης, έρωτος, στοργής.

Αυτές ή σκέψεις βασανίζανε τό νού του, ένθ ακολουθούσε τη νοσοκόμα. Τόν όδήγησε σέ μία μεγάλη αίθουσα γεμάτη από άρραδιασμένα κανονικά άσπρα κρεβάτια. Κοντά σ' ένα άπό αυτά ή νοσοκόμα στάθηκε κ' εκείνος διεκρίνε μία γυναίκα, ή όποια με σφιγμένο χαμύλα τό κεφάλι είχε περσίει τό χέρι της κάτω από τό κεφάλι του πληγωμένου παιδιού. Γιά μία στιγμή ή πολύτιμη γυναίκα πού έκάλυπτε τούς όμιους της, γύστρησε και κοιτάθηκε χαμύλα.

Όταν πλησίασε την είδα, άνεγγνώσισε τη γυναίκα του κάτω από τό άγκύρω και ή ψυχή του γέμισε έξωφρα από ένθουσιώδη λαρεία και θεομή εύγνωσύνη. Όταν έκείνη σήκωσε τ' όραιο κεφάλι της και χαμογέλασε, του φάνηκε πώς τό γλυκό έκείνο χαμόγελο άνέθε δρομο προς την ψυχή της και είδε τό λαμπρό άκτινοβόλημα του ήλιου της άγάπης και αισθανήθηκε τό μεθυστικό άρωμα άνδισμένων όδών.

— Αποκοιμήθηκε, ψιθύρισε τά χείλη της, δεν μπορούσα νά ήσυχασά αν δεν μάθαιαν πού ήμου.

— Τό έρω, της άπάντησε, ένθ έτρεμε σόσσωτος από άπειρά γοατή συγλήνη, γιατί αισθανότανε έκείνη τη στιγμή τίς ψυχές τούς νά συνεννοούνται, και νά ένώνονται σέ μία δύναμη άκατίβλητον. Τώρα πλέον έννοιασε ότι ανακάλυψε τη γυναίκα τών άνείρων του και τών γλυκών οσημασμών του, προς της όποιαν τρυφώσατε όλη ή βασίς του.

Μετάφρ. Λ. Άρχ...

ΘΕΑΤΡΟΝ ΘΗΣΕΙΟΥ

Είς τό θέατρον του Θησειού «EDEN» κάθε βράδυ άληθής κομπολημνία από έλλεκτον κόσμο. Τά παίζόμενα έργα και οι συνθέσεις ήδασιαι χρονοροτούνται από τό λαόν. Τό έν λόγω θέατρον με την δροσίαν του άποτελεί βασιν μέσα εις τό άθηναϊκόν θέατρον.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλούνται βιβλία άγγελλών εκ 400 σελίδων άντί Δοαγ. 225 εις τό Τυπογραφείον Στραγγάλου και Γαλάνη, άδός Λέκκα 7.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

(ΤΟΥ MICHEL PROVINS)

(Στο Δίξ Λέ Μπαίν.— Μόσα στο πάγκο μία κομμική παρόδα ου-
ζητεί και κοινοπολιτεύει τους πάντας και τα πάντα.)

ΝΤΕ ΛΥΕΖ.— Πές μας λοιπόν, Λά Μπρέτ, εσύ που ξέρεις όλο
τον κόσμο, ποιά είν' αυτή η ωραία κυρία που περνάει κει κάτω μ'
αυτό τον κύριο;... Είπε πάντοτε μαζί.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ, (κοιτώντας).— Είπε η ωραία Ντεγκερνύ και ο φίλος
της ντε Ραμπέρ.

Η Κ. ΑΡΕΤΖΙΟ.— Ντε Ραμπέρ; 'Ο πρώην ύπουργός;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Αυτός ο ίδιος!

Η Κ. ΑΡΕΤΖΙΟ.— Διάβολε, τον φανταζόμουν πιο νέο.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Σαράντα έξη χρόνων... Δεκαπέντε χρόνια πιο
μεγάλος από τη φίλη του.

ΝΤΕ ΛΥΕΖ.— 'Υπάρχει και κύριος Ντεγκερνύ;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Βέβαια... Είν' ένας απ' τους ανωτέρους υπαλ-
λήλους του Κράτους. Είπε αξιωματικός της Λεγεώνας της τιμής
'εγινε σε δέκα χρόνια μέσα ύπουργικός διευθυντής (Χαρογελώντας
ειρωνικά). 'Έχει τα μέσα, βλέπετε. Πρώην ύπουργός ο φίλος της
γυναίκας του.

(Το κοινοπολιτικό εξακολουθεί εις βάρος των Ντεγκερνύ και του ντε
Ραμπέρ. Έπιστρέφοντας όμως από την βόλτα τους ο κ. ντε Ραμπέρ και
η κ. Ντεγκερνύ άκουσε μία φράση της κομπέντας των, χωρίς να γίνουν
απώλητοι).

Η ΑΝΤΡΕΑ ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ (πληγνόντας να καθήση).— 'Ακουσε;

ΡΑΜΠΕΡ (έξορσισμένος).— Πάντοτε η ίδια φαμαγερά και κτη-
νώδης φράσις. 'Ο κόσμος είναι σχημαμένος. Παντού διακρίνεις το κακό
και παντού θέλεις να στάξεις το φαμάκι του.

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Μη θυμώνεις, αγαπημένε μου. 'Ετσι είν' ο κό-
σμος. Είσαι ένας ανώτερος άνθρωπος και στέκεσαι πάνω από τους
μετριούς και εγώ είμαι μία γυναίκα ανεξάρτητη που απεχθάνομαι
την υποκρισία και τους τύπους. Δε συναναστροφώμαι με γυναίκες,
κοινοβεντιάω φίλικά με τους άντρες κ' έχω και σένα
που σ' ένδεικνύω παντού. Μήπως χρειάζεται τίποτε
περισσότερο για να μās κακολογήσουν;

ΡΑΜΠΕΡ.— Σεχνός όμως έν' άλλο
πρόσωπο εις βάρος του οποίου πέφτει
η πιο μεγάλη κακολογία: τον άντρα
σου, για τον οποίο λένε χίλια δού.

Η ΑΝΤΡΕΑ.— 'Ε! κ' αν λένε,
κ' αν φλαρούν, κ' αν δημιουργούν
εις βάρος μας ότι θέλουν τι κάνουν
μ' αυτό. 'Εμείς έχουμε τη συνείδηση
μας καθαρή: αυτό αρκεί!...

ΡΑΜΠΕΡ.— Αλήθεια, άρχει αύ-
τό;... Κάθε φορά που φτάνει στ' αυ-
τιά μου μία από τις λέξεις τους αυτές
σκέπτομαι αν έχουμε δική να περι-
φρονούμε την κοινή γνώμη. Παρ' όλη
τη θλίψη που θά έννοιαθα μου φαί-
νεται πως θά έπρεπε να σέ βλέπω λι-
γότερο συχνά και να πάψω να είμαι ο
φίλος του σπιτιού σου.

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Μπορείς να το κάνεις αν νομίζεις ότι μ' αυτό
θά τους έμποδίσης να γανγίζουν και να επαναλαμβάνουν την πε-
ρίφημη φράση τους: «'Η ωραία κ. Ντεγκερνύ, η φίλη του πρώην
'Υπουργού ντε Ραμπέρ...»

ΡΑΜΠΕΡ.— Με τον καρό κ' αυτό θά σβύση και θά ξεχα-
στη... 'Αν θέλω ν' αποχωρήσω, το κάνω για τον άντρα σου...

Η ΑΝΤΡΕΑ.— 'Όσο για μένα, σου επαναλαμβάνω δε με
νοιάζει. 'Όσο για τον άντρα μου...

ΡΑΜΠΕΡ.— Νομίζεις πως ξέρει ότι λένε για μās;

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Τό πιστεύω... Λένε τόσα πολλά... Μά επειδή είναι
τόσο έξυπνος, τόσο δίκαιος, επειδή με λατρεύει και σ' αγαπά, επειδή
είπε βέβαιος για μās, δε δίνει κ' αυτός καμιά σημασία στα όσα
λένε.

ΡΑΜΠΕΡ.— Μά αν εξαφνα, δεν ξέρει καμιά απ' αυτές τις
αίτιμες και μάθει τίποτε τυχαίως; Τότε τι θά γίνει; Θά είχαν
λοιπόν καλλίτερα να τα προβλέψεις; Θά αυτά και να του αποδείξεις
ότι κανένα άλλο αίσθημα εκτός από τη φιλία δεν μπορεί να υπάρχη
μεταξύ έμένα κ' έσένα...

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Να του αποκαλύψω το μυστικό μας; Ξέρεις
καλά ότι αυτό το απαγορεύει ο σεβασμός μου στην πεθαιμένη μου
μητέρα, αφού πεθαίνοντας, όταν μās απέκαλυψε αυτό το μυστικό
μās έξορκισε να μη το φανερώσουμε σε κανένα...

ΡΑΜΠΕΡ.— «... Εκτός αν, μās είχε, όπως θά θυμάσαι, κινδυ-
νείει η ευτυχία σας ή η ζωή σας».

Η ΑΝΤΡΕΑ.— 'Ω, είν' αλήθεια, ναί, μās το είχε αυτό! (Πολύ
άφηρημένη) 'Ω! αυτή η σκηνή!... Είχουν δεκατρίων χρόνων τότε,
είχουν ακόμα παιδί και κάθε φορά που τη σκέπτομαι μου ξαναέρχε-
ται ολόσώγανη μπροστά μου... Μου φαίνεται πως ξανακούω τη μη-
τέρα μου να μου λέει με τη βαθεία και τρεμάμενη φωνή των έτοι-
μοθανάτων: «'Αντρέα, αγαπημένη μου, θά μείνης ολομόναχη...
'Ακουσε με καλά... Πρέπει... πρέπει να σου εξομολογηθώ... 'Εκανα
ένα μεγάλο σφάλμα στη ζωή μου... 'Ο Λουκιανός Ραμπέρ — είσων
και σύ γονατισμένος στο πλάι μου — ο Λουκιανός Ραμπέρ είχε

άδελφός σου... Ναί... ναί! 'Ο πατέρας του, ο καλός μας υπάλλη-
λος, ο επιστάτης μας ήταν φίλος μου... Είσαι η κόρη του... 'Εγω
μόνη το ξέρω! πέθαναν όλοι, κ' ο άληθινός σου πατέρας, κ' ο
άλλος κ' εγώ σε λίγο πεθαίνο!... 'Ακου και σύ, Λουκιανέ: σε μένω
οφείλεις το ότι είσαι, το ότι θά γείνης... 'Εγώ έφρόντισα για τις
σπουδές σου... για τη σταδιοδρομία σου για να γίνης ένα σπουδαίο
πρόσωπο και να μπωρέσης να προστατέψης την 'Αντρέα. Σου την
έμπιστευομαι!... Και έπειτα στράφηκε πάλι προς έμένα και ποί-
ε: «'Αγάπα τον... αγάπα τον πολύ τον άδελφό σου, 'Αγαπα-
τάς τον με συγχωρείς!...» Καμένη μαμά!

ΡΑΜΠΕΡ (παίρνοντας το χέρι της 'Αντρέα).— 'Εκανα ότι μπο-
ρούσα για να τηρήσω την υπόσχεσί μου.

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Στάθηκες ύπουργός για μένα, μου παρασκή-
σες το δρόμο της ζωής, με προίκισες, γιατί εσύ έγινες πλούσιος
κ' ισχυρός ενώ εγώ έμεινα φτωχή... Με πάντοφες. 'Ε, όλα αυτά
δε λέγονται στον άντρα μου.

ΡΑΜΠΕΡ.— Γιατί;

Η ΑΝΤΡΕΑ.— Γιατί δεν είμαι η νόμιμη κόρη που νόμιμα πας
παντρεύτηκε. Γιατί το πατρικό μου όνομα δεν είναι δικό μου,
γιατί... γιατί... 'Γιατί λοιπόν να τον βάλουμε σε μία τέτοια δου-
μασί;... αφού δεν υπάρχει κανένας σοβαρός λόγος άκόμη. 'Αν άρ-
γετα μās ύπουριστή, θά υπάρχη πάντα καίριος να του αποκαλύ-
ψουμε την αλήθεια.

ΡΑΜΠΕΡ.— 'Ισως έχεις δίκιο.

(Σε μία γωνία απόμνη το πάγκο, ο Ντεγκερνύ που από μισή
ώρας περίμενε την ευκαιρία, πάει και στέκεται μπροστά στο Λά Μπρέτ,
ο οποίος βγαίνει από τη σάλα του παιγνιδιού).

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ (πολύ ώχρος, με συγκινημένους).— Σε γόρενα...
Θέλω να σου μιλήσω...

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Σε μένα!... Τι τρέχει;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Περινούσα προδ' λίγου πίσω απ' αυτό το φά-
λωμα, όταν σέ άκουσα να λές σε καμιά δεκαριά ανθρώπους, με
τους οποίους μιλούσες, αυτή τη φράση:

«'Η ωραία κ. Ντεγκερνύ με το φίλο
της ντε Ραμπέρ».

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Άκούσε καλά.
ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Μην προσπαθής
να δικαιολογηθείς. Λά Μπρέτ, άνοι!
(Πλησιάζει). 'Η αυτό που είλες είνε
μία άτιμία για την όποια θά μου δώ-
σεις λόγο ή τότε το γεγονός είναι τόσο γνωστό
και η φράση σου το έξεδήλωνε τόσο άνθρω-
πό... Πές μου τι απ' τα δύο είναι...

ΛΑ ΜΠΡΕΤ (ταραγμένος, θέλοντας να κερδίση καιρό).— 'Ακου-
σε με...

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Δεν άκούω τίποτε... Είπε η θ' ένα ή το ά-
λο... 'Απάντησε!... Βλέπεις πως είμαι πολύ ήσυχος και σου δι-
κίζωμαι ότι κανείς δεν έχει να πείη τίποτε, εκτός από μένα. 'Ο-
στε μη φοβάσαι ούτε για τον έαυτο σου, ούτε για κανένα άλλο.
('Ο Λά Μπρέτ σιωπάζει). Θά μου απαντήσεις; 'Εσύ το κατα-
σεύσασ;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Ξέρεις, μ' έχεις φέρει σε μία δύσκολη θέσι-
Είν' αλήθεια πως κάτι λέει ο κόσμος, κάτι ψιθυρίζει γύρω από την...

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ, (χωμαίζοντας περισσότερο).— Λοιπόν λένε πως
η κ. Ντεγκερνύ είναι φίλη του Ραμπέρ;... Λοιπόν το λένε αυτό; 'Ε;
ΛΑ ΜΠΡΕΤ (με άναρμία).— 'Ε, ναί! το λένε! το λένε!

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ (τρέμοντας).— 'Από καρό;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Ναί, άρκετό. 'Ο Ραμπέρ είναι πρό χρόνων ομο-
γενειακός σας φίλος. Τον βλέπουν πολύ οικείο με την 'Αντρέα, προ
πάντων προ του γάμου της...

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Κι' αυτό άρκεί για να λένε ότι είτανε φίλος
της πριν αυτή γίνη σύζυγός μου. 'Ετσι;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Τι θά θέλεις; 'Ο κόσμος είναι τόσο καλός... Δε
μπορεί κανείς να τον έμποδίση.

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Λοιπόν είν' αλήθεια, όπως είναι αλήθεια
άκόμη — αυτό το μαντεύω — ότι με κατηγορούν πως κάνω τα στραβά
μάτια για να κερδίζω θέσεις κ' αξιώματα. 'Όστε αυτό είναι η κα-
βέντα όλου του κόσμου;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— (τον κοιτάει έαλισμένος, έπειτα βλέποντάς τον να βγαί-
νει κοιμάται χαρού και να γράφει, τον ρωτάει): — Τι κανείς εκεί;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ, (κύριος του έαυτού του).— 'Εν' άσπετο... μία έρ-
πληξη... 'Αξίζει καλλίτερα να γελά κανείς με αυτά παρά να θυμάται
('Εξακολουθώντας να γράφει). Θά πās αυτό το γραμματάκι στη
νταίκα μου... Δε θά πάω να φάω άπόψε.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ.— Πού θά πās;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ.— Στη λίμνη, να κάνω μία βόλτα, με τη βάρκα...
(Τελειώνει το γραμματάκι κλείνει και το δίνει στο Λά Μπρέτ.) Πάρε!
(Θά το πās στην 'Αντρέα, άπόψε όμως. Είναι μία έκκλησις. Καλή
νύχτα.

('Ο Λά Μπρέτ πληγαίνει στο ξενοδοχείο όπου βρίσκεται την 'Αντρέα και

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Το «Μπουκέτο» θά δημοσιεύση σειράν ανέκδοτων μεγάλων
άνδρων. 'Ηδη μετά τα ανέκδοτα του άειμνήστου Δηλιγιάννη,
αρχίζομεν την δημοσίευσιν ωραίων και ένδιαφερόντων ανέκδο-
των του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη.

'Ο Κολοκοτρώνης έπίστευε στην πλατομαντεία, άκόμη δε και
στα όνειρα. 'Όταν νειρευότανε, έπι παραδείγματι, συνοδεύαν γάμου,
έγχοισε το όνειρο, ότι είνε Τούρκοι, και αν μέν έπροχωρούσαν,
έσημαινε ότι δεν έμελλαν να πολεμήσουν, αν δε έστεκαν και έχό-
ρε με τούς κ' έπαίζαν και τσούλια, έσήμαινε ότι είχε πό-
λεμο και έφρόντιζε να κάνει ντα αναγκαίως προετοιμασίας.

Διηγείτο ο Νικηταράς ότι ο γέρο Κολοκοτρώνης έρωτήθη μία
φορά: Ποιός ξέρει περισσότερα, ο διάβολος ή ο άνθρωπος; Και
αυτός άποκρίθηκε: «'Ο άνθρωπος, επειδή αν καλολογισήςης έπ
(και το άπέδειχνε) μόνον είκοσι χρόνους και ξέρει τόσα και τόσα,
ένώ ο διάβολος είνε άπέθαντος (λέξε του Νικηταρά), και δεν είναι
σφάτερος του ανθρώπου.

Στην Τριπολιτσά, είχαν γοάγη άποπε μία σάτυρα έναντίον του
Κολοκοτρώνη και την έτοιχοκόλλησαν στην έκκλησία. 'Ηταν Κυρι-
ακή και ένσυνάχη κόρη και την διάβαζε. 'Ο γέρο Κολοκοτρώνης
έπληνε στην έκκλησία να λειτουργήγη, και όταν είδε τον κόσμο
συναρμωμένον, έστειλε το γραμματικό του να μάθη τι τρέχει. 'Ο
γραμματικός έπέστρεψε κ' έμυθίαζε να του πεί τι συμβαίνει. 'Ε-
μπε όμως ο Κολοκοτρώνης τι είνε. Τότε πλησίασε, ξεκόλλησε τη
σάτυρα, την έπηρε 'στο χέρι και όταν άπόλυσε η έκκλησία, την έ-
δωσε του παπά και τον ύποχρέωσε να την διαβάση μεγαλοφώνως
στον κόσμο. 'Όταν ο παπάς τελείωσε, ο Κολοκοτρώνης είπε:

— Κρίνεται αν με βρίζουν δίκαια;

Και έπρόσθεσε:

— 'Ο κάλκιος παρās μένει 'στο νοικοκύρη του.

'Ο Θεός, έλεγε ο Κολοκοτρώνης, έδωσε την ύπογραφή του για
την έλευθερία της 'Ελλάδος και δεν την παίρνει πίσω!...

Στον Μιστρά, του κατηγγείλαν πως δύο γυναίκες κακής δια-
γωγής, παρέσυραν και ξεμάλιζαν τούς στρατιώτες του. 'Ο Κολο-
κοτρώνης διέταξε και τις έπιασαν, τις έγυμνωσαν και τις κώλησε
σ' ένα χωράρι γεμάτο τσουκνίδες!!!

'Όταν μετά την καταδίκη του τον έπήγαγαν δέσμιον από το Ναύ-
αλον στην 'Υδρα, στον δρόμο τον άπάντησε ένας πολίτης κ' άρ-
χος να τον βρείη και να τον φτύνει. 'Ο Κολοκοτρώνης γύρισε
προς τούς στρατιώτες, οι όποιοι τον συνόδευαν και προς τον κό-
σμον και είπε:

— Κρίνεται σεις αν μου πρόπει μία τέτοια κατασχώνη;

Οι στρατιώτες τότε, καθώς και ο λαός, έδωξαν τον ύβριστήν
κακή κακώς.

Στην 'Υδρα όπου έκρατήθη έν τη μονή του Προφήτου 'Ηλίου
έκείστο προ πενταετίας άκόμη και το «πεύκο του Κολοκοτρώνη»,
από το όποιο συνήθιζε να κάθηται. Το πεύκο αυτό έκάν
υπό κεραυνού.

'Όταν μετά την καταδίκη του σαράντα χοροφύλακες με έναν
πομπάχο έπι κεφαλής έπληγαν, νύχτα, να τον πάρουν από το περι-
βόλι του, έξω από το 'Ανάπλι, έπι 'Αντιβασιλείας, είπε: — «'Ε-
φτασε να μου στείλουνενα σκυλλί μαλλιαρό από έκεινα που κάνουν
δελήματα, με ένα γράμμα να πάω στ' 'Ανάπλι και με ένα φανάρι
στο στόμα του για να μās φέγγη και των δυνών μας και θά
πάκονα άμεσως!...»

'Όταν έπειτα από την εις θάνατον καταδίκη του τον έπληρο-
φόρησαν, ότι ο βασιλεύς του χαρίζει την ζωήν και του μετριάξει την
ποινή εις είκοσι χρόνων φυλάκιον, είπε: — «Θά γελάσω τον βα-
σιλέα, δεν θά ζήσω τόσο πολύ!»

Ο Πάλλκιος

ΕΙΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΝ

Χαρά 'ε' εκείνον κ' άνηψή της γυναίκας τα κάλλη!

'Οπού δεν δίνει ούτε λεπτό,
και για κορμί χαρισιστό
δεν τός πίνει 'αλή...

Χαρά 'ε' εκείνον που ποτε δεν έχει καρδιάχτιμή!

όπου κοιμάται μία χαρά,
και τον ξυπνούν καμιά φορά
του 'σολογισού οί γυπιοί...

Χαρά 'ε' εκείνον που 'ματιάς οπαδιά δεν έχει άρει.
που δεν τον μέλει για καμιά,
κ' αν άπαντήση γοργά η νύχτα
το του του δεν χιλιάει...

Χαρά 'ε' τον, που είν' άπιστός, μάγομο, παγωμένος,
που δεν περνά και για κοιτάς,
που δεν 'βότανε «Τι είν' αυτός»;
— 'Εροκοταμένος!...

Δ. Καμπύρογλου

Η ΠΛΕΟΝ ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΞΙΣ

Πάρε την άναπνοή σας και διαβάστε:

«Λεπτοεπισμαχοσελαγοαλεοκρανιολεψιφανοδριμυτοειματοπιλ-
φροπαρομειτοκατακεχυμενακιλετικοσσοφφατοπεριστεραλε-
κτρονοαπτεγχεφαλοκι γκλοπέλετολαγωσσορατοβαφήτραγανotte-
ρύγων»!!!

'Η λέξις αυτή περιέχει συλλαβάς 79 και είναι κομικώς έση-
ματισμένη. Είπε όνομασία ένός, έν διαφόρων νοστίμων έδωδι-
μων, φαγητού και εύρίσκεται παρ' 'Αριστοφάνει.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙCHEL PROVINS

ΤΟ ΧΕΡΙ

'Οραίο είσαι, μέτωπο, που 'λάμπεις από άγνότη,
Ροδακινένα μάγονία όλο όσοιά και πόνη,
Στόμα που μέσ' 'ε' τη 'άχαρι μās δίνεις το φαμάκι,
Λαχταριστή γρογολαίμη, κυματιστό κορμάκι,
Κ' έσείς μαλλιά, που παίνετε με τα σγουρά πλεμνία,
Κ' έσείς που σαίτετε με 'ε' την καρδούλα, μάτια.

'Οραία είστε, αθάνατα! Μά το δικό μου άστέρι
δεν είν' 'ε' σεις, ό έμμορφιάς, δεν είστε: είν' ένα χέρι!
Χέρι που ποτε ή προκοπή και πότ' ή έλεγεμυστή
Τούχουν ή μία για να βοηθή κ' ή άλλη για να δίνη,
Χέρι 'σά μάγισσας ραβδί που δει γρήξη άνθίζει,
Και για να κάνει το καλό, άκόμη ν' άσχημίζει.

'Ω χέρι, του φτωχού χαρά και του σπιτιού καμάρι,
'Ατίμητο, παρθετικό, κρυφό μαροατάρι:
Μη φύγης από 'πάνω μου, μη λείψης απ' έμπρός μου,
Κι' όδγηα τον άνηξέρο μέσ' 'ε' τη νυχτιά του κόσμου.
'Αστρο 'ε' τούς μάγους έδειξε το δρόμο του Μεσσία.
'Ω χέρι, δείξε μου κ' εσύ που είν' ή έντιμία!

Κωστής Παλαμάς

ΟΝΕΙΡΑ

I

Πές μου τί έχω 'ε' την καρδιά όταν σέ 'δω σιμά μου;
Πές μου τί λέν τα μάτια σου 'ε' τα μάτια τα δικά μου;
Πές μου γιατί μερόνυχτα θυμόμμαι μόνη έόνα;
Πές μου γιατί να σέ κοιτώ με μάτια γρογολιμένα;
Πές μου γιατί σάν μου μιλείς, πές μου γιατί να λαχταρώ;
Πές μου γιατί χωρίς σέ να ζήσω πλέον δεν μπορώ;

II

Πώς της άρσους κάποτε σκληρά να με πειράζει!
Μου κάνει τόξα πως πονεί και πως άναστενάζει.
Γεμίζονε οι σπαραγμοί τα θλιβερά μου στήθη,
Κ' έντ' όποιον 'ε' τα φέμματα, έγω πονώ 'ε' 'αδύτητα.

Ι. Πολέμης

ΕΙΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΝ

Χαρά 'ε' εκείνον κ' άνηψή της γυναίκας τα κάλλη!

'Οπού δεν δίνει ούτε λεπτό,
και για κορμί χαρισιστό
δεν τός πίνει 'αλή...

Χαρά 'ε' εκείνον που ποτε δεν έχει καρδιάχτιμή!

όπου κοιμάται μία χαρά,
και τον ξυπνούν καμιά φορά
του 'σολογισού οί γυπιοί...

Χαρά 'ε' εκείνον που 'ματιάς οπαδιά δεν έχει άρει.
που δεν τον μέλει για καμιά,
κ' αν άπαντήση γοργά η νύχτα
το του του δεν χιλιάει...

Χαρά 'ε' τον, που είν' άπιστός, μάγομο, παγωμένος,
που δεν περνά και για κοιτάς,
που δεν 'βότανε «Τι είν' αυτός»;
— 'Εροκοταμένος!...

Δ. Καμπύρογλου

Η ΠΛΕΟΝ ΠΟΛΥΣΥΝΘΕΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΞΙΣ

Πάρε την άναπνοή σας και διαβάστε:

«Λεπτοεπισμαχοσελαγοαλεοκρανιολεψιφανοδριμυτοειματοπιλ-
φροπαρομειτοκατακεχυμενακιλετικοσσοφφατοπεριστεραλε-
κτρονοαπτεγχεφαλοκι γκλοπέλετολαγωσσορατοβαφήτραγανotte-
ρύγων»!!!

'Η λέξις αυτή περιέχει συλλαβάς 79 και είναι κομικώς έση-
ματισμένη. Είπε όνομασία ένός, έν διαφόρων νοστίμων έδωδι-
μων, φαγητού και εύρίσκεται παρ' 'Αριστοφάνει.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙCHEL PROVINS

ΔΙΟΞΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΗ

(Του Λεόν Φραπέ)

Ο Γκοντράν ντε Μπουά, καλός νέος με αθλητικό παρουσιαστικό, ποιητής και μουσικός στίς ώρες του, αποφάσισε να παντρευτεί μόλις έπληξε την πατρική του περιουσία.

Στην Τρουβίλ, γνωρίστηκε με τους Σορλεβάν, που είχαν δυο κόρες τις ηλικίας γάμου κι έδιναν και στίς δυο άρκετη προίκα. Η Λουίζα ή πιο μεγάλη ήταν είκοσιδυο περίπου χρόνων σοβαρή κι άφοσιωμένη περιποιόταν τους φιλάσθενους γονείς της και φροντίζε για το σπίτι. Η Ζερμαίν ή νεώτερη, αγαπούσε το μπαλόν, ήταν καλλιτέχνης—έ ζωγράφιζε—και δεν εφρόντιζε παρά για την τουαλέττα της.

Το εξωτερικό των δυο κοριτσιών επρόδιδε και την ιδιοσυγκρασία τους. Η Λουίζα, ψηλή με καστανά μαλλιά και κανονικά χαρακτηριστικά είχε όμορφη κλασική, σχεδόν ανδρική. Η Ζερμαίν, λεπτή, ξανθή, είχε ένα ζωρό, ευχάριστο προσωπείο.

Στην άρχη ο Γκοντράν περιποιόταν εξ ίσου και τις δυο γιατί κι οι δυό τους προκαλούσαν την προσοχή του. Στο τέλος όμως θέλοντας ν' αποφασίσει για ποιά θά ήταν η εκλογή του, αν και κάποια έσωτερική κλίση τον τραβούσε προς τη Λουίζα, εφρόντιζε τη Ζερμαίν, η οποία ζωρή και φιλάσθεος εύχαριστεύσε ίσως περισσότερο την ανδρική του μεταιοδία.

Ευθύς η Λουίζα που ως τότε έδειχνε ίσως κάποια μικρή προσπάθεια για ν' άρσει, προσπάθησε με κάθε τρόπο να περνά απαρηγόρητη, να οβήν όσο μπορούσε να ήταν δυνατόν τη χάρη και την άτοιμότητά της.

Συνάθεσε, εν τούτοις τους δυο έρωτευμένους, στους καθημερινούς των περιπάτους, άλλ' απομακρυνόταν με διάφορες προσφάσεις να μαζεύει λουλούδια, ή να διαβάσει ήσυχη, μακρύτερα κι' έτσι, καλόκαρδα, τους έφηνε ήσυχους να μιλήσουν.

Μιά μέρα ο Γκοντράν αδιαθέτησε, αλλά σαν έρωτευμένος έπροσπάθησε να το κρύψει από την εκλεκτή του και συνάθεσε όπως συνήθως τις δυο αδελφές στον καθημερινό τους περίπατο. Εύαισθητος εκ φύσεως και τρυφερός, ασυνήθιστος δε και σε οιαδήποτε άντενέργεια κατά το πόνο, είχε μία ασθενική προδιάθεση εκείνη την ημέρα κι' επιθυμία και αγάπη και καλωσύνη. Ένα τυχαίο απλούστατο περιστατικό τον έκανε να παρατηρήσει βαθύτερα και προσεκτικότερα μέσα στην ψυχή του.

Στην άκρη του δρόμου ένα χωριατόπουλο μισόγυμνο κοιμώταν κάτω απ' ένα δένδρο.

— Α! φώναξε η Ζερμαίν, για δΐτε, κύριε Γκοντράν, τι χαριτωμένη εικόνα. Δώστε μου γρήγορα τα μολύβια μου και το λευκά μου να το κάνω ένα σκίτσο.

Και καθώς σχεδιάζοντας κάπου μίαν ώρα και ανταλλάσσοντας διάφορες παρατηρήσεις με το σύντροφό των. Η Λουίζα μακρύτερα μάγευε λουλούδια. Όταν πλησίασε, παρατήρησε το σχέδιό της αδελφής του και το έπαινε, κι' έπειτα ηγαλλίασε σιγά σιγά προς το παιδάκι, χωρίς επιφωνήματα με μητρική προσοχή, εδίκωσε κι' έπαιξε μακριά ένα σπαμένο γυαλί που ήταν πλάι στο χέρι του και μπορούσε να το πληρώσει αν γούσε.

Η νοσηρά προδιάθεσις του Γκοντράν, τον έκανε να σκεφθεί πως ούτε αυτός, και πρό παντός ούτε η Ζερμαίν σε τόνον ώρα που παρατηρούσαν το μικρό δεν πρόσεξαν στον κίνδυνο.

Η ύγεια του Γκοντράν τον ανάγκασε να επιστρέψει στο Παρίσι. Και από μακριά, μόνος, ήρεμος σκέφθηκε ότι η Ζερμαίν δεν θάταν ίσως η κατάλληλη γι' αυτόν γυναίκα, γιατί δεν ήταν τρυφερή όπως αυτός θά επιθυμούσε. Και αναλογιζόταν τη Λουίζα που ήταν τόσο άφοσιωμένη στους δικούς της.

Θυμήθηκε το επεισόδιο το μικρό με το σπασμένο γυαλί. Θυμήθηκε ακόμη πως μία μέρα που είχε στραβά δεμένο το λαιμοδέτη του, η Ζερμαίν ούτε το είχε παρατηρήσει ολόκληρο απόγευμα που ήταν μαζί, ενώ η Λουίζα, στο πρώτο βλέμμα του είπε να το διορθώσει.

Χίλιες δυο άλλες λεπτομέρειες τον έπεισαν πως παρ' όλο που έκανε μία μεγάλη κουταμάρα, θά έπαιρνε μία γυναίκα που δεν θά τον έκανε ευτυχισμένο ενώ έμασε για πάντα την έλπίδα να πάρη τη Λουίζα, που ποτέ βέβαια δεν θά δέχονταν να πάρη τη θέση της αδελφής της.

Κι' έτσι αράωσε, λίγο λίγο τα γράμμάτα του, και στο τέλος έπαισε ολότελα να γράφει κι' έχωριζαν χωρίς δυσάρεσκειες και παρεξηγήσεις.

Ένα πρωί ο Γκοντράν, εδέχθηκε άπροσπτος την επίσκεψι της Λουίζας.

— Σεις εδώ; εφώνασε έκπληκτος και συγκινημένος. Για μία στιγμή έμειναν σιωπηλοί και στενοχωρημένοι κι' οι δυο. Ευθύς όμως σχεδόν, η Λουίζα είπε αποφασιστικά.

Θά έννοήσατε βέβαια, κύριε Μπουά, πως ήλθα να σας μιλήσω για την αδελφή μου... Ξέρω πως δεν εταίριάζε ν' αρθω εδώ... μά, σκέφθηκα πως δεν έπρεπε να μ' έμποδίσουν ή κοινωνικές προ-

λήψεις, αφού πρόκειται για την ευτυχία της Ζερμαίν. Ήλθα να σας ρωτήσω γιατί αφού στην Τρουβίλ αφήγατε σχεδόν να σας θεωρήσει άρραβωνιαστικό της Ζερμαίν, έπαυσατε έπειτα σιγά σιγά την αλληλογραφία από το Παρίσι... Γνωρίζετε πως οι γονείς μας δεν είχαν καμιά αντίρρηση.

Ο Γκοντράν σιωπούσε ήσυχος, σκύβοντας το κεφάλι. Η άπομάκρυνσις, ίσως—εξακολούθησε η Λουίζα—ή άνηχη ν' αλληλογραφίστε, σας έκούρασε... Και όμως δεν παραγνωρίζετε βέβαια την αξία της αδελφής μου... Καλλιτέχνης—οι ίδιοι οι καθηγηταί της μένουν έκπληκτοι για το ταλέντο της—ζωρή, ευγενής, χαριτωμένη με σπάνιο γούστο για κάθε τι θ' αποτελούσε το καμάρι του σιούγου της.

Κι' επειδή ο Γκοντράν έσιωπούσε έπιμονα, η Λουίζα εξακολούθησε:

— Αυτά τα προσόντα τα παρατηρήσατε και σεις, φυσικά... θά σας πω όμως και ότι παρά την υπερφανεσία της που την έμποδισαν να το δείξη—η Ζερμαίν είχε βαθιά λυπημένη από τη σίτα σας και από σας εξαρτάται... Αλλά πείτε μου, λοιπόν...

Ο Γκοντράν έλεγε σιγά με προσοχή:

— Δεσποινίς, σας βεβαίω είμαι πολύ λυπημένος... αλλά τα αισθήματά μου αλλάζανε.

Η Λουίζα είπε περιφρανα με κάποια πρόκληση:

— Δεν βοήκατε βέβαια, ένα τελευταίο κορίτσι; Κι' εξακολούθησε ακατάσχετη σχεδόν επιθετική.

— Βοήκατε ένα άλλο κορίτσι τόσο προικισμένο καλλιτεχνικά, τόσο λεπτό, έμορφο και έξυπνο, τόσο άνεπτυγμένο; Είπε άδυντον. Σκεφθήκατε, παραβιάσατε!

— Βοήκα ένα κορίτσι πιο τρυφερό! Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνοβόλο. Η Λουίζα φαινόταν άρρηκτα πεισμένη. Όλα της τα επιχειρήματα πιάστηκαν διαμιά. Μία άνηχη συγγένισις την κατέλαβε, στηρίχθηκε σ' ένα καθίσμα, και σαν άδελφα, άργα, με κάποια κομψή στη φωνή είπε:

— Και δίδετε σημασία στην τρυφερότητα... Ποτέ δεν θά μπορούσα να το φανταστώ.

Όχι! κατώφθισε να συγκρατηθή και είπε σοβαρά:

— Στο επιχειρήμα μόνο αυτό δεν θά ελαί ως τίποτα ν' αντιτάξω.

Ο Γκοντράν σκηώθηκε παρασυρόμενος από τη συγγένισι του.

— Συμφωνείτε, δεσποινίς; Παραβιάσατε πράγματα αδύνατα κάθε αντίρρηση; Και σεις ή ίδια με όλη την αγάπη που έχετε για την αδελφήν σας δεν μπορείτε γι' αυτό να την υπερπαισθήτε... Καμμία πρόφασις δεν θά μπορούσε πιά να με πείσει ν' αλλάξω την εκλογή μου. Το αίσθημα είναι ο καλλίτερος οδηγός...

— Φυσικά, είπε η Λουίζα ψυχρά.

Ο Γκοντράν ξαναείπε:

— Στο γάμο νομίζω πως πρώτα-πρώτα πρέπει κανείς να σκεφθή την αγάπη και την άφοσίωσι. Πείτε μου, σας παρακαλώ, έχω άδικο να προτιμώ ένα κορίτσι που τρυφερό από τη Ζερμαίν.

— Σας έπαιδιμάζω, έλεγε η Λουίζα, συντετριμμένη με τα μάτια χαμηλά. Έν τούτοις...σας ζητώ συγγνώμη...πρέπει να περναίω.

Επικήρθηκε, αλλά ο νέος ταραγμένος, τρέμοντας παρακάλεσε:

— Μία στιγμή... Μ' επιδοκιμάσατε με τόσο καλωσύνη που θά ήθελα τη γνώμη σας... και για την εκλεκτή μου...

Η Λουίζα έγεινε κάτωχωρη. Μία ακατανίκητη δύναμις της έφευγε δάκρυα στα μάτια. Χαμογελώντας όμως είπε:

— Ευχαριστώ κύριε, για την έμπιστοσύνη που μου δείχνετε, αλλά...σας παρακαλώ...

— Σας ίκετεύω! εφώνασε ο Γκοντράν, θέλω να σας δείξω την εικόνα της εκλεκτής μου. Η φυσιογνωμία δείχνει συχνά την καρδιά.

— Η εκλογή σας θά εινε δεν άμφιβάλλω, εξαίρετη, παραβιάστηκε κουρασμένη η Λουίζα.

Χωρίς ν' απαντήση ο νέος πέρασε πίσω από το καθίσμα της νέας, ξεκρέμασε κάτι και σκεπάζοντάς το με το χέρι του είπε:

— Φοβούμαι, Περιμένο συγκινημένος την άποφασί σας. Πάρτε, δεσποινίς Λουίζα, και κοιτάξτε με μιάς...

Και ο Γκοντράν έδωσε στην κόρη ένα μικρό καθρέφτη.

Η Λουίζα τον πήρε άνυποπτη, είδε το πρόσωπό της, και άφησε τον καθρέφτη να θρυφιστή στα πόδια της, σαν να της είχε χυθεί τα χέρια.

Με βλέμμα άπλανές κύταξε το νέο που ίκετευτική την κοίταζε στα μάτια περιμένοτας την άποφασί της. Αυτή έκανε μία ζωρή κίνησι διαμαρτυρίας προσπαθούσε να σκηώθη αλλά μία ακατανόητη συγγένισις την συνέτριβε χωρίς να το θέλη... δεν την άφηνε ν' αρθρώσει λέξη.

Ο νέος πλησιάζοντας της έπαισε τα χέρια με πάθος ενώ αυτή εξέπαισε σε λυγμούς—καίμένη αδελφούλα—επιθύουσε—συνήρεσε με... συγχωρέ με...

Μετάφρ. Α. Α.

LÉON FRAPÉ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Του Έρρικου Ντινερκουκ)

Κάθε Δευτέρα πρωί ο βαρώνος Νώφλ παίρνει το τραίνο για το Παρίσι και κάθε φορά που περνά μπρός απ' τον μπάρι-Μπόκ φωνάζει:

— Καλημέρα, μπάρι-Μπόκ! Η γυναίκα σου δεν σ' αγαπάει. Δεν ήταν ποτέ δική σου!...

— Είχαμε, κύριε βαρώνε, όρεβουάρ, άπαντάρ ο Μπόκ άπαθώς, φροντίζοντας την πίστα από το στόμα του.

Ο γέρο-Μπόκ εινε κουφός. Δέκα τρία χρόνια τώρα, άπ' άπου τα αυτιά του, του άρνήθησαν κάθε ύπηρεσία, έμαθε να διαβάζη στα χείλη τα λ για που του λένε. Κ' έτσι καταλαβαίνει κατ' άπ' αυτό τον μισε, αλλά δεν το δείχνει. Τών μισεί ακόμη περισσότερο όταν σκέπτεται πως ή γρηά Μπόκ στο νεύμα της ήταν τρελότερη και πως ο βαρώνος Νώφλ δεν ήταν πάντα έξηνητα χρόνων και είχε σχέσεις μαζί της...

Τώρα ή γρηά εινε μισοπαράλυμένη, κάθεται κοντά στο τζάκι και σκέπτεται τα παλιά κοινώντας το κεφάλι.

Ο γέρο Μπόκ μένει ήσυχος, άπ' άπου το έρεπτιό και δεν σκέπτεται παρά πως να βοή την κατάλληλη ήναίρια να έκδικήθη τον βαρώνο. Έχει το μίσος των βουβών που δεν μπορούν ξεθυμάνουν ά λόγια. Διψεί έκδίκης. Είπε βέβαιος πως ο βαρώνος του πείσει ή ήσυχία της ήλθινες αυτές έχοντας άπ' άφιν του παλές άπ' άπ' άφιν της γρηάς Μπόκ...

Τα μάτια του θολώνουν άπό μανία. Ψάχνει να βοή μία έκδίκη τρυφερή. Και πούτ' άπ' όλη φροντίζε να κερδίση τη συμπάθεια της γυναίκας του βαρώνου, μιάς κυρίας ψηλής, ξανθής και αλυσθηματικής, που σταμάτουσε συχνά το άλογο της στους δρόμους για να μιλήσει με τους χωρικούς ή για να παίξη με τα παιδιά με το άκρο του μαστιγίου της.

Συνήθε έπίσης να σκαρτά μπρός στη καλύβα του γέρο Μπόκ, για να ξεκουράξη το άλογο της και να πίνη ένα ποτήρι φρέσκο γάλα που της προσέφερε άπ' άφιν ο γέρο Μπόκ.

Η κ. Νώφλ ήταν μόλις τριάντα πέντε χρόνων. Ο γέρος έβλεπε τη δυνατολογία αυτή της ηλικίας του γέροντος Νώφλ και προσπαθούσε να μαντέψη κάθε άδυναμία της κυρίας. Η εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθή.

Ένας νέος ζωγράφος, ο Λουί Φουζέρο περνούσε άπ' το χωριό ζητώντας μοντέλλα μεταξύ των χωρικών.

Έβρινα σταμάτησε μπρός στον γέρο Μπόκ, ο οποίος είχε ζωγραφισμένη πάνω στις χίλιες ρυτίδες του προσώπου του, όλη τη χωριάτικη πανουργία. Τον έζησε να τον ζωγραφίση κι' ο γέρο Μπόκ του έλα κατάληκτος!

— Μά, σε καλό σου! Έμένα, το γέριζο άλογο, ήρε να διαλέξης; Μά, παιδί μου, αυτό το έργο θά το ήμερ ο κόσμος και θά τρυφάξη. Τέλος, άφ' άφιν έμμετες περίμενε τουλάχιστον να φορέσω την γεννητική μου.

Ο ζωγράφος όμως άρνήθηκε και ο γέρο Μπόκ κάθισε στην καθημερινή του θέση, πήρε την πόζα που έρεπε και περιέμενε τον ζωγράφο.

Ο ζωγράφος ήταν νέος, πολύ χαριτωμένος, λεπτός, με όμορφα μαλλιά και με θαυμάσια δόντια.

Καθώς ο Μπόκ τον κύταζε μία άστρατη χαράς έλαμψε στο πρόσωπό του. Τον κατέβηκε μία ιδέα.

Να κατορθώση να σχετίση τον ζωγράφο με την κ. Νώφλ. Την άλλη μέρα προσφένοντας το γάλα της κ. Νώφλ έκαμε το πρώτο βήμα.

— Σέρετε, κυρία, της είπε με σεβασμό, πως το χωριό μας άπό τις φιλοξενίες ένα ζωγράφο άπ' το Παρίσι; Νά τον δΐτε τι όμορφο ποτήρι. Τώρα κάνετε το πορτραίτο μου. Μουθε όμως και κάτι άλλο. Σας είδα... να περναίτε με το άλογο και έτρεξε να μου πΐ πως δεν είδε ποτέ του άμαξάνα πιο όμορφη από σας. Α! να σας πΐ δεν έχει άδικο να θέλη να σας ζωγραφίση...

Η κ. Νώφλ άκουσε αδιάφορα όλες τις ψευτιές του μαμαριά Μπόκ και εξακολούθησε τον περίπατό της.

Ο Μπόκ άρχισε τώρα να ψάλλη τον ζωγράφο. Τον μίλησε για κάποια καλλονή εξαίρετική, που την κακομετεχειρίζετο ο άνδρας της και στην όποια ο ζωγράφος είχε κάμει μεγάλη έντύπωσι, γιατί τον Παριζιάνα και αγαπούσε τους καλλιτέχνες.

Ο ζωγράφος άντι άπαντήσεως πήρε ένα μολύβι και έγραψε τις καλές λέξεις στον κομπο-Μπόκ.

— Αν πρόκειται γι' αυτήν την ύψηλη με τα κίτρινα μαλλιά που είδα το πρωί με το άλογο, σ' εύχαριστώ, γέρο μου. Το όληγώ μου πΐ ν' άναφέρει στον κόσμο εινε αυτή.

— Δεν έχω άδικο, λέει ο Μπόκ εξακολουθώντας το χαβά του. Δεν θάνα δά και πολύ δύσκολη...

Την άλλη έβδομάδα ο ζωγράφος ζήτησε νέα για την κ. Νώφλ, άφ' άφιν αυτή ρώτησε αδιάφορα τον μπάρι-Μπόκ αν έφηνε ο καλ-

Σε λίγες μέρες ο ζωγράφος και ή κ. Νώφλ γνωρίστηκαν. Δεν εινε και πολύ άσηχη, έλεγε κατόπιν του γέροντος ο ζωγράφος. Έχει όμορφα μαλλιά και μία λεπτότητα έγγλέιση.

— Πρέπει να της κάμετε το πορτραίτο της, λέει ο γέρος. Και σιγά σιγά ψιθυρίζει σ' αυτή του ζωγράφου:

— Η Κυρία περνά πολύ συχνά άπ' εδώ άπ' όπου έμαθε πως μένετε σπίτι μου.

Τά ίδια πάλιν έλεγε στη κ. Νώφλ:

— Νά δΐτε κυρία μου το καθμένο το παιδί, πόσο άδυνάτη! Δεν τρώει καθόλου, ούτε κοιμάται... Είπε συμπλώματα της αγάπης αυτά, χωρίς άλλο...

Έτσι σιγά σιγά κι' οι δυο καρδιές μπλέχτηκαν στα πανούργα δικάνα του γέρο-Μπόκ. Στους μακρινούς μοναχικούς περιπάτους της κ. Νώφλ φανταζότανε πάντα τη γλυκιά μορφή ενός ζωγράφου με άσπρη μπλούζα κι' ένα πλατύ καστόρινο καπέλλο που σι-αίει δυο μάτια όνειροπόλα.

Ο ζωγράφος πάλι όνειρευότανε ένα τιμπλά, στο όποιο ένα ζευγάρι χαριεντιζότανε περνώοντας το δάσος με άλογο.

Έτσι το ειδύλλιο εξακολουθούσε χωρίς όμως ο ζωγράφος να καλογνωρίση την κυρία Νώφλ και χωρίς ή κυρία Νώφλ να σχετίσθη με τον ζωγράφο.

Μιά μέρα ο ζωγράφος ξεπλωμένος στο δαματίο του διάβαζε, όταν φάνηκε να περνά ή κ. Νώφλ. Συγχρόνως έπιασε δύνατη βροχή.

— Έλάτε μέσα, της φώναξε με διαβολία ο γέρο-Μπόκ, θά βροχή!

Βοήθησε την κ. Νώφλ θά κατέβη και δώτερα εξέτασε το άλογο. Λέει ένα πέταλλο, είπε, και πέζει να το πάω στον πεταλωτή. Συγχρόνως φώναξε στον ζωγράφο:

— Εί! κ. Φουζέρο, κ. Φουζέρο!

Ο ζωγράφος φάνηκε στην πόρτα. Η κ. Νώφλ ήταν έμπρός του. Χαίρετίσθηκαν. Ο γέρο-Μπόκ τους σύστησε και πρότεινε στην κυρία να μπη στο σπίτι του, όπου έμενε κι' ο καλλιτέχνης, για να προφυλαχτή. Η κ. Νώφλ δέχτηκε με κάποιο δισταγμό...

Κατόπιν ο Μπόκ πήρε το άλογο κι' έτρεξε στο χωριό. Άπ' όπου περνούσε φώναζε:

— Αυτός ο Παριζιάνος ζωγράφος που κάθεται σπίτι μου, εινε αυτή τη στιγμή στο δαματίο του, με την κ. Νώφλ!... Τί να σας πΐ, έμένα αυτά δε μ' άρεσαν ν' καθόλου.

Αυτό έφθανε για να γίνη το χωριό άνάστατο. Κάθε παραθυρόφυλλο έκούβε ένα μπουκέτο από περιέργεια κεφάλια. Πολλοί ξεθύμναν στους δρόμους και τράβηξαν προς το σπίτι του Μπόκ. Η κίνησις εξαόρμησε από την βροχή...

Η διάδοσις δεν άργησε να φτάση και σ' αυτή του βαρώνου. Στην άρχη δεν θέλησε να πιστέψη. Έβρινα όμως κατέλαβε άσυγκράτητη λύσσα. Άφ' άφιν το περίστροφό του κι' έτρεξε έξω.

Όταν έφθασε μπρός στο σπίτι του Μπόκ βρέθηκε πρό ένα πλήθος χωρικών που κύταζαν με έρωτικά χαμόγελα τον καλλιτέχνη να στέκη κάτω από το ύπότεγο της αυλόθυρας, με την κ. Νώφλ, την γυναίκα του. Τα μάτια του θολώσαν. Όρμησε, διέσχισε τους περιέργους, έσυρε το περίστροφό του κι' έκυροβόλησε. Τρεις σφαίρες βόηκαν την κ. Νώφλ κατάστημα και την έπλωσαν κάτω, πλημμυρισμένη στο αίμα της.

Ο ζωγράφος είχε σαστίσει.

Έβρινα ένα γέλιο έκδοθηκε πίσω άπ' τα γόνατα των χωρικών, ένα γέλιο σκληρό, άπαισι, έρωτικό, σαρκαστικό, λυσσασμένο. Κάποιος χοροπηδούσε τραυλίζοντας σαν μεθυσμένος. Ήταν γέρο-Μπόκ μεθυσμένος άπ' τη χαρά της έκδίκης...

Μετάφρ. Ε. Μακρή

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΑΒΩΝΕΣ

Ο κ. Γεώργιος Θ. Θεοδωρόπουλος Έμπορος και ή Δΐς Έλένη Σχοινιά έδωκαν άμοιβαίαν άπόφασιν γάμου. Η άπεύθυνσις του «Μπουκέτου» εύχεται εις το τιμωμένο ζευγάρι καλάν την άπειρήν και πάσαν ευτυχίαν.

ΒΑΦΗ ΠΕΡΙΕΚΗΜΙΩΝ

Για να χρωματίσετε τις λευκές μεταξότες καλτες έλαφρώς ρός, διαλύστε λίγην σκόνην φοβίνης σ' ένα μεγάλο δοχείο νερού, βυθιστέ τις έντός αυτού και άφήστε τις να σφεγγώσουν, χωρίς να τις στίψετε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

Διπλωματούχος τῆς ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε. D. P.
Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς σπουδάζας εἰς Πάρισις καὶ ἐξασκηθεὶς εἰς
τὰ Στοιχειώδη εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν Παρισίων Lariboisière et
St. Antoine. Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν εἰς Ὁδοντοπύκτης Μασσαλίας
καὶ Λυώνος. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν μὲ ὀλιγοήμερον ἀνώδυνον καὶ ρι-
ζικὴν θεραπείαν ὅλας τὰ παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων Οὐλί-
τιδος καὶ Στοιματίτιδος ἐντὸς 10 μόνον ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν θερα-
πείας. Ὁρθοδοντικὰ καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλων νέων μεθόδων
ἐπιστημονικῶν τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Δέχεται 9—12 καὶ 2—7 ἢ ἐπὶ συνεντεύξει
55 ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 ΠΑΤΩΜΑ 209

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ

ΟΠΤΙΚΑ—ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΡΟΥΑΝΑΣ

16—Βερνυζέρου—16—ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ—ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ—ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ

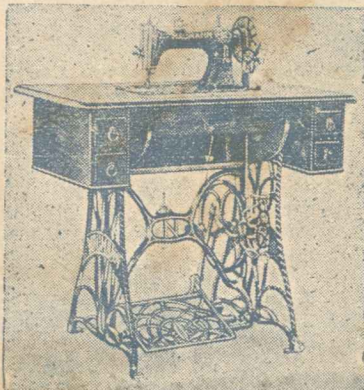
Παράδοσις αὐθημερὸν

ΑΛΕΠΣΟΑΠ

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΙ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΑΠΩΝΕΣ

ΕΞΕΠΡΕΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ
ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνω-
στοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπαντα-
χοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους
ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ
Φάλφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ρα-
πτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀν-
τοχής καὶ στερεότητος. Θαῦμα πο-
λυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλοῦν-
ται μὲ δόσεις καὶ Μετρητοῖς μὲ τιμὰς λίαν συγκαταβατικές.

Ἐχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας,
κεντήματος, ραβίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ
χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμῆχια παντὸς εἶδους βελό-
νας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλίαν κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀξίας
ραπτομηχανὰς ἥτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάρκαν κατ' οἶκον
ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἶδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μᾶς εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα
ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλιν) ἔχουν δὲ τὸ σπου-
δαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν.

Πελάται μὴ πτοῦσθαι ἀγοράζειν ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μᾶς αἱ
ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασιλίσσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρό-
λους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων.

Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων σχη-
μάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς διεκπερ. τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ζητεῖτε τὰ ἀρώματα καὶ καλλυν-
τικὰ LOTUS (Λοτύς) διότι :

Ἡ πούδρα LOTUS δὲν βλάπτει
τὸ δέμα, καθοτὶ εἶνε παρασκευα-
σμένη ἐξ ἀχνῆς οὐρύνης. Ἡ κρέμα
LOTUS μαλακώνει ἀρωματίζει καὶ ἐ-
παναδίδει τὴν δροσερότητα τοῦ προ-
σώπου. Τὸ ἐμύγι LOTUS στυλινώνει
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀδάμαντας. Ὁ σάπων
LOTUS εἶνε ἀρωματωδὴς καὶ ἀγνός.
Τὸ ἄρωμα LOTUS εἶνε μωδερνὸν καὶ
ιδεώδες. Ἡ κολώνια καὶ ἡ λοσιὸν
LOTUS εἶνε ἐξίσως ἀρωματικά. Ἀ-
παντὰ τὰ εἶδη LOTUS εἶνε ἀπαραί-
τητα διὰ τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν τοῦ
καλωπισμοῦ σας.

Ἀντιπροσωπεῖα :

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΙΩΝΙΑ,
ΑΘΗΝΑΙ

Ζητοῦνται Ἀντιπρόσωποι Ἑλλαδικῶν.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὁφθαλ-
μολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ἐφηγητοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλ-
λικῆς Ὁφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας.
Διευθυντοῦ Ὁφθαλμολογικῶν Κλι-
νικῶν. Ὁφθαλμολόγου Σχολῆς Πα-
ρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης
ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα,
τροχίασις, ἀλλοιδρωρία κλπ. διὰ τῶν
ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάν-
τα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.

27 Μεγάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗΝ
ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ
ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ

ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΝ
Εἶνε ἀπαραίτητα

ἡ ὑποδομή καὶ πολυτελείας
τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ»,
Ν. ΣΚΙΑΔΑ Στάδιον 46.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝ

κάνει ὁρατὸν δέμα. Ζητεῖται
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τριανταφύλλου

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,

Τὸ Γνωστὸν Ἑμπορικὸν Κατα-
στήμα

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν ὁμο-
σίαν συλλογὴν εἰδῶν πολιτείας
γιὰ κάθε γούστο. Κάλυπ-
τρες, Γάντια, Τσάντες—Πορτο-
φέγγ, Κτέναι, Μανδύες,
Πούδραι, Κρέμμαι, Μαλλιά,
Κοῦκλαι—Παιγνίδια καὶ ἄλ-
λα φιλικά εἶδη.

Κάμετε μὴ ἐπίσκεψιν καὶ
μείνετε ὅλες κατενθουσιασμέναι

ΣΗΜ. Τὸ κατάστημα ἔχει
παραγγελίας ἀπὸ ὅλων τῶν ἐπαρ-
χίαις τῆς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχέως

Γράψατε :

ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Εἰς τὰ τυπογραφικὰ καταστήματα
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΕΚΑ 7

Πωλοῦνται καλὴ καλλιτεχνικὰ
μονόχρωμα καὶ διχρόμια

ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΚΔΟΤΕΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ